

„V ovoci se nachází červ!“

CÍRKEV NASÁKLÁ MODERNISMEM

Zřídla krize v katolické Církvi po II. vatikánském koncilu

Arcibiskup Marcel Lefebvre

Název originálu: „*L'église infiltrée par le modernisme*“ „*Le ver est dans le fruit*“

Překlad do češtiny podle polského vydání z r. 1994

Kniha obsahuje pět přednášek arcibiskupa Marcela Lefebvra na téma současné krize v Církvi. Ve všech cizojazyčných vydáních byl ponechán osobitý vypravěčský styl přednášek, které byly proneseny :
v r. 1982 v Montrealu, 27. 11 1988 v Sierre (Švýcarsko), 29. 12. 1974 v Barceloně, 1980 v Angers a v září 1990 v Ecône.

Pronikání modernismu do Církve

Krátký nástin

Jsem šťasten, že mohu potvrdit, že všude po celém světě, se v katolickém prostředí odvážní jednotlivci seskupují kolem kněží věrných katolické víře a katolické Církvi, aby zachovávali Tradici, která představuje šanci pro naši víru. Pokud existuje hnutí přímo všeobecné, znamená to, že situace v Církvi je skutečně vážná. Jestliže totiž dochází k tomu, že se s katolickými kněžími nakládá jako s buřiči, disidenty a neposlušnými (a při tom jde o dobré kněze, z nichž někteří sloužili ve svých farnostech po více než 30 let k velikému prospěchu svých farníků), tak to už musí být krize. Tito kněží dělají to, že zachovávají katolickou víru, vydávají svědectví, berou si vzor ze svatých mučedníků.

Být pronásledován svými bratry nebo nepřáteli Církve, (je lhostejno či je to ruka která udeří, důležité je, že to dělá proti zachování víry) to znamená být mučedníkem. Tito věrní kněží jsou svědky katolické víry. Zvolili raději, aby byli považováni za buřiče a odpadlíky, než aby ztratili víru.

Všude po celém světě jsme svědky tragické a neslýchané situace, jaká, zdá se, ještě nikdy dosud v dějinách v Církvi nenastala. Proto se

musíme především pokusit přesně tento výjimečný jev objasnit. Čím to, že dobří katolíci, dobří kněží napínají síly, aby uchovali víru v katolickém světě, který je plný rozkladu? Samotný papež Pavel VI. hovořil o sebezničení Církve. Termín sebezničení neznamená nic jiného, než to, že Církev se sama ničí, sama sebe a tedy svými vlastními členy. Hovořil o tom již svatý papež Pius X., ve své první encyklice, když řekl:

Nyní se již nepřítel Církve nachází mimo Církev ale on je v jejím nitru.

A papež neváhal ukázat na místo, kde nepřítel byl:

„Nepřítel je v seminářích.“

Proto již na počátku 20 století odhalil ve své encyklice přítomnost nepřítele Církve v seminářích.

Je samozřejmé, že tito seminaristé nasáklí modernismem, sillonismem (hnutí křesťanské demokracie, název *sillon* – brázda) a pokrokovými ideami se stali kněžími. Někteří z nich se stali biskupy a poté kardinály. Bylo by možno uvést i jména těch, kteří byli v semináři na počátku 20. století (dnes již nežijících) a jejichž duch byl modernistický a levicový.

Již Pius X. zaregistroval toto rozdělení v Církvi ba dokonce v samém lůně Církve mezi duchovenstvem.

Nejsem již mladý a v průběhu mého seminárního, kněžského a biskupského života jsem měl možnost přesvědčit se o existenci tohoto rozkolu v Církvi, který jsem zpozoroval již ve francouzském semináři v Římě, kde jsem z milosti Pána Boha studoval. Přiznávám, že studia v Římě mě nejvíce poznamenala. Osobně jsem chtěl, tak jako jiní seminaristé z mé diecéze, jít do semináře v Lille a stát se skromným kaplanem a poté farářem venkovské farnosti; představoval jsem si sám sebe jako duchovního otce farníků, ke kterým se člověk připojí, aby jim zprostředkoval víru a křesťanské zvyklosti. To byl můj ideál. Stalo se však, že můj bratr po první světové válce již studoval v Římě, protože vojenské události jej oddělili od rodiny a z toho důvodu bylo i na mně naléháno, abych se připojil k němu.

„Protože tvůj bratr je již ve francouzském semináři v Římě, připoj se k němu a studujte společně.“

Jel jsem do Říma. V letech 1929 – 1930 jsem studoval na gregoriánské univerzitě. V roce 1929 jsem byl vysvěcen na kněze. A rok jsem působil jako duchovní v semináři..

První oběti modernismu

Během tohoto seminárního období se odehrály tragické věci, které připomínají přesně totéž, co prožíváme dnes, od doby skončení koncilu. Jsem prakticky v téže situaci v jaké se nacházel rektor našeho semináře v té době Pater Le Floch, představený francouzského semináře, po dobu třiceti let. Byl to vynikající člověk, Bretoněc, silný a stálý ve víře jak bretoňská žula. Vysvětloval nám papežské encykliky a učil, co to je modernismus, zakázaný Piem X., modernistické bludy odsouzené Lvem XIII., co je to liberalismus odsouzený Piem IX.. Milovali jsme proto našeho otce Le Flocha a velice jsme k němu lnuli.

Jeho nezlomnost ohledně učení a Tradice se zcela zjevně nelíbila progresistům. V onom čase již existovali progresisté, i když je papežové odsuzovali. Nelíbil se však nejen progresistům, ale také francouzské vládě. Francouzská vláda se obávala, že se prostřednictvím otce Le Flocha a výchovy kterou dává seminaristům dostanou do Francie tradiční biskupové a francouzská církev získá tradiční a zjevně protiliberální charakter. Protože francouzská vláda byla zednářská a tedy hluboce liberální byla velice zneklidněna tím, že by neliberální biskupové mohli obsadit nejdůležitější posty. Aby odstranili otce Le Flocha vyvíjeli tlak na papeže. Zodpovědný za tuto operaci byl Francisque Gay, budoucí lídr M.P.R. (*Mouvement republicain populaire* – křesťansko-demokratická strana Francie- pozn. překl.) Přijel do Říma a vyvíjel tlak na papeže Pia XI. pomlouval otce Le Flocha, že patří k Action Française a že je politik, který agituje mezi seminaristy, aby byli členy Action Française.

Všechno to byla lež. Přes tři roky jsem měl možnost poslouchat náboženské přednášky otce Le Flocha. Nikdy se nezmínil o Action Française.

A dnes mi říkají:

„*V minulosti jste byl členem Action Française*“.

Nikdy jsem nebyl.

Samozřejmě se rozhláší, že jsme členy Action Française, nacisty, fašisty, vším tím, co je možno na nás přilepit jako pejorativní etiketu, když odporujeme novátorství a jsme antiliberální.

Mezitím bylo zavedeno vyšetřování. Kardinál, arcibiskup milánský byl vyslán na místo. Nebyl to neznámý kardinál. Benediktin, člověk velké svatosti a ohromné inteligence, byl vybrán papežem Piem XI., aby udělal průzkum ve francouzském semináři a zjistil, zda to, co říkal Francisque

Gay byla pravda nebo lež. Vyšetřování proběhlo. Výsledkem bylo potvrzení, že francouzský seminář funguje výborně a dobře pod vedením otce Le Flocha. Nemáme absolutně nic proti představenému semináři.

To zjevně nestačilo.

Tři měsíce poté nastoupilo nové zkoumání, tentokrát s výraznou intencí vyřízení patera Le Flocha. Nové šetření bylo prováděno členem římské kongregace, který v závěru došel k názoru, že pater Le Floch byl přívržencem Action Française, že je nebezpečný pro seminář a že je potřeba, aby podal demisi. A tak se stalo. V r. 1926 požádala Svatá Stolica otce Le Flocha, aby zanechal řízení francouzského semináře. Byli jsme roztrpčeni. Otec Le Floch nebyl nikdy politikem. Byl to člověk tradiční, věrný učení Církve a papeži, veliký přítel Pia X., který jej podporoval velikým způsobem. A vlastně kvůli tomu, že byl přítelem Pia X. jej progresisté nenáviděli.

Jenže v době mého pobytu ve francouzském semináři v Římě nebylo útočeno jen na patera Le Flocha, ale také na kardinála Billota, teologa nejvyšší vážnosti, ještě dnes vážený a studovaný v našich seminářích. Otec Billot, kardinál svaté Církve byl sesazen ze svého úřadu. Pod záminkou, že měl styky s Action Française byl zbaven purpuru a odeslán za trest nedaleko Albana (do domu jezuitů v Castelgandolfo) se zákazem vycházení. Samozřejmě, že kardinál Billot nebyl sympatizantem Action Française, avšak vážil si Maurrasa a citoval jej ve svých teologických dílech. Například ve svém druhém tomistickém traktátu o Církvi (**De Ecclesia**) vypracoval kardinál Billot jedinečnou studii liberalismu a v poznámkách uvedl několik citátů z Maurrasa. Tehdy to byl smrtelný hřích. Vyhrabali to, aby zbavili kardinála jeho hodnosti. To nebyla maličkost; jeden z největších teologů své doby zbaven kardinálské hodnosti, umenšen do stavu obyčejného kněze, protože nebyl biskupem. (Tehdy byli ještě i kardinálové jáhni). Páchlo to již pronásledováním.

Papež Pius XI. podlehl vlivu progresistů

Papež Pius XI. podlehl tlaku těch progresistů, kteří již byli v Římě. Na tom můžeme vidět názorně výrazné rozdíly mezi jednotlivými papeži a přesto v té době vydal papež jedinečné encykliky. To nebyl liberál. Jeho encyklika proti komunismu *Divini Redemptoris*, Jeho encyklika o Kristu Králi (ustanovující svátek Krista Krále a s ním všeobecnou vládu Našeho Pána Ježíše Krista) jsou překrásné. Jeho encyklika týkající se křesťanské

výchovy je naprosto hodna obdivu a představuje pro dnešek základní dokument pro ty, kteří chtějí bránit katolickou víru.

V oblasti doktrinní byl papež Pius XI. člověk obdivuhodný, ale v oblasti praktické správy byl slabý a snadno podléhal vlivům. Mezi jiným v čase občanské války v Mexiku, kdy vydal rozkaz, aby Cristeros, obránci katolického náboženství a vojáci Krista Krále důvěřovali vládě a složili zbraně. A tito sotva složili zbraně byli zmasakrováni. V Mexiku vzpomínají stále na tu strašnou řež. Papež uvěřil vládě, která ho oklamala. Potom co nastalo, byl zmatený. Neuměl si představit, že by mohla vláda, která mu nejprve slibovala jednat s obránci víry nakonec všechny zmasakrovat. A skutečně tisíce Mexikánců byly zavražděny kvůli víře.

Již na počátku století se Církev nachází v situaci značného rozdělení. A tak se pomalu, ale jistě blížíme k předvečeru koncilu.

Papež Pius XII. byl veliký papež jak ve svých spisech, tak ve způsobu řízení Církvě. Za dob Pia XII. byla víra silně posilována a progresisti jej samozřejmě neměli rádi, protože připomínal základní zásady teologie a pravdy.

A do toho přišel Jan XXIII., který naprosto neměl temperament Pia XII.. Jan XXIII. byl člověkem velice prostým, velice důvěřivým. Nikde neviděl problémy.

Když chtěl svolat svůj římský synod bylo mu řečeno:

„Ale Svatý Otče, synoda vyžaduje přípravu, je potřeba nejméně jednoho roku, nebo dokonce dvou, aby se připravilo takové setkání, které by mělo přinést hojné ovoce, aby jeho reformy mohly být skutečně promyšlené, aby se z nich potom dalo čerpat pro celou diecézi. To není možno udělat jen tak v průběhu dvou tří měsíců; pak dva týdny sezení a všechno půjde jak po másle. To je nemožné.,,

„Ach! ano, ano, vím ..., chápu ..., uděláme malý synodek, za několik měsíců se připraví a všechno bude dobré“.

Rychle se připravil synod: komise v Římě, všichni se zapojili: patnáct dnů synodu a všechno bylo skončeno. Papež Jan XXIII. byl spokojen, jeho malý synodek se uskutečnil: výsledek nulový! V římské diecézi nenastaly žádné změny. Situace zůstala naprosto stejná.

Koncilní převrat

Stejně tomu bylo s koncilem:

„Mám v úmyslu svolat koncil“.

Již Piu XII. bylo silně namlouváno některými kardinály, aby svolal koncil. Odmítl to však uvažujíc, že taková věc je nemožná.

Není možné, říkal v dnešní době udělat koncil s 2500 biskupy. Nátlak, který by na nás vyvíjely sdělovací prostředky, by byl nesmírně nebezpečný na to, abychom mohli svolat koncil. Riskovali bychom, že to překročí naše možnosti.

A nesvolal koncil.

Ale papež Jan XXIII. řekl:

Ale kde, není třeba být pesimista; je potřeba se dívat na věci s nadějí. Sejdeme se na nějaké tři měsíce společně se všemi biskupy světa. Začne se 13. října a potom mezi 8. prosincem a 25 lednem je vše skončeno; všichni se rozjíždějí, vracejí se domů a koncil je uzavřen.

A papež propadl myšlence koncilu! Bylo však přesto potřeba ho připravit. Buď jak buď, koncil se však přeci jen trochu liší od synodu. Proto ho bylo potřeba připravovat nejméně dva roky předem. Jako arcibiskup Dakaru a předseda biskupské konference francouzské západní Afriky, jsem byl jmenován členem centrální přípravné komise. Přes dva roky jsem jezdil do Říma nejméně desetkrát, abych se účastnil na setkáních této hlavní přípravné komise, která byla skutečně velice důležitá, protože v ní se shromažďovaly veškeré materiály a dokumenty nižších komisí, které se třídily a připravovaly k předložení koncilu. Zasedalo v ní sedmdesát kardinálů, kolem dvou set arcibiskupů a biskupů a experti. Ti však nebyli členy komisí. Byli tam jenom proto, aby svým členům mohli dávat rady.

Objevuje se rozdělení

V průběhu dvou let probíhalo jedno jednání za druhým a všichni přítomní členové zřetelně postřehli existující hluboké rozdělení v Církvi, které nebylo dílem náhody, ani čímsi povrchním. Šlo o hluboký rozkol mezi kardinály, arcibiskupy a biskupy. Kdykoliv se hlasovalo, bylo vidět, že konzervativní kardinálové hlasují vždy přesně stejným způsobem a kardinálové progresisté naopak. Všechna hlasování byla pokaždé naprosto identická. Bylo jasné, že mezi kardinály existovalo hluboké rozdělení.

Jen malý incident, který jsem popsal v jedné z mých knížek „Hovoří biskup“. Často ho připomínám, protože byl velice významný pro uzavření hlavní komise a počátek koncilu. Stalo se to během

posledního jednání; nejprve jsme dostali dva dokumenty, které se týkaly téhož zadání. Kardinál Bea připravil text **De libertate religiosa**, „O náboženské svobodě“. Kardinál Ottaviani vypracoval jiný: **De tolerantia religiosa**, „O náboženské toleranci“. Přesto, že se týkaly téhož tématu, tyto dva tituly představovaly dvě odlišné koncepce. Kardinál Bea hovořil o svobodě všech náboženství a kardinál Ottaviani o svobodě katolického náboženství a o toleranci falešných náboženství. Jakým způsobem to měla komise posoudit?

Již v první chvíli se kardinál Ottaviani obrátil na kardinála Beu a řekl:

„Eminence, nemáte právo předložit takový dokument.“

Kardinál Bea odpověděl:

„Promiňte, ale jako předseda komise pro jednotu křesťanů mám plné právo vypracovat tento dokument. Připravil jsem jej svědomitě. A navíc mohu říci, že se s Vašimi tezemi Eminence naprosto neztotožňuji“...

Máme zde dva nejvýznamnější kardinály: kardinála Ottavianiho, prefekta svatého Officia, a kardinála Beu, zpovědníka papeže Pia XII., jezuitu, který požíval velikého vlivu mezi kardinály, byl znám z biblického institutu, který dělal naprosto výjimečné studie. Máme zde před sebou dvě výjimečné osobnosti, které se přou o zásadní tezi v Církvi. Něco jiného je totiž svoboda všech náboženství, což znamená postavit na stejný stupeň pravdu a blud a něco jiného je svoboda katolického náboženství a tolerance bludů. Církev byla vždy pro teze kardinála Ottavianiho a ne pro teze kardinála Beu, která je naprosto liberální.

Tehdy povstal kardinál Ruffini z Palerma a řekl:

Jsmo postaveni před spor dvou spolubratřích, kteří se střetli ve velice závažné otázce v Církvi. Musíme se obrátit na vyšší instanci.“

Papež velice často vedl naše setkání, ale na posledním setkání nebyl přítomen. Proto kardinálové požádali o hlasování:

„Nechceme čekat až přijde papež, budeme hlasovat.“

Bylo provedeno hlasování. Přesně polovina kardinálů hlasovalo za tezi kardinála Beu a druhá polovina za tezi kardinála Ottavianiho. Pro kardinála Beu hlasovali kardinálové holanďtí, němečtí, rakouští a většinou z Evropy a severní Ameriky. Pokud jde o kardinály tradicionalisty, pocházeli z římské kurie, Jižní Ameriky a většinou ze sféry španělského jazyka.

Byl to skutečný rozkol v Církvi. Počínaje tímto okamžikem začal jsem se obávat jakým směrem se otočí koncil s takovými rozpory v tak důležitých otázkách. Kdo na něm bude mít navrch? Kardinál Ottaviani společně s kardinály ze sféry španělského jazyka a jiných románských jazyků nebo kardinálové evropští a severoameričtí?

A skutečně, bitva v lůně koncilu se začala okamžitě od prvních dnů. Kardinál Ottaviani přečetl seznam navržených členů přípravných komisí s tím, že nechal každému na jeho svobodném rozhodnutí koho zvolí. Samozřejmě jsme se všichni osobně neznali. Každý přijížděl ze své diecéze jak jsme se měli znát 2500 biskupů z celého světa? Byli jsme požádáni abychom hlasovali a zvolili členy koncilních komisí. Koho vybrat? Neznali jsme biskupy z Jižní Ameriky, jižní Afriky, z Indie...

Proto kardinál Ottaviani prohlásil: Řím již provedl volbu členů ve všech přípravných komisích, to by mohlo sloužit koncilním otcům jako pomůcka usnadňující jim volbu . Bylo to úplně normální

Kardinál Lienárt vstal a řekl:

„Nesouhlasíme s takovým řešením. Žádáme o 48 hodin na zkoumání, abychom mohli lépe poznat ty, kteří by se hodili do nejrůznějších komisí. Je to tlak vyvíjený na koncilní otce. Nepřijímáme to.“

Koncil začal před dvěma dny a již došlo k mocenskému střetu mezi kardinály. A co se stalo?

Během těch 48 hodin začali liberální kardinálové již předem připravené seznamy svých kandidátů vkládat do skříněk všech koncilních otců. Všichni jsme dostali seznamy doporučující členy daných komisí. Ti a ti z různých zemí. Mnozí si řekli :

Konec konců proč ne? Osobně je neznám. Protože je seznam už hotov, nezůstává nic jiného, než abych si s ním posloužil.

48 hodin poté se seznam liberálů ocitl na prvním místě. Nedosáhli však dvou třetin hlasů. Tak to vyžadovala koncilní pravidla.

Teď jak zareaguje papež? Učiní ústupek koncilním pravidlům jen aby ji potvrdil? Liberální kardinálové se toho zjevně obávali. Proto se vydali rychle za papežem a řekli:

Svatý Otče, máme více než polovinu hlasů skoro 60%. Nemůžete to nepřijmout. Už nebudeme hlasovat, nikdy bychom se z toho nedostali. Reprezentujeme většinu koncilu, nezbývá nic jiného než to přijmout.

A papež Jan XXIII. to přijal. Proto hned na počátku byli všichni členové komisi jmenování liberální frakcí. Umíte si představit jak obrovský vliv to mělo na koncil.

Jsem přesvědčen, že papež Jan XXIII. umřel předčasně z důvodu toho, co viděl a čeho se domýšlel během koncilu, on, který soudil že po několika měsících se vše skončí: Tříměsíční koncil, loučíme se a všichni se vrací domů, šťastni a spokojeni, že se setkali v Římě a zúčastnili se milého setkání.

Zjistil a pochopil, že se koncil stal střediskem a místem vzájemných střetů. Během prvního sezení nebyl zveřejněn žádný text. Papež Jan XXIII. tím byl silně pohoršen a ... jsem přesvědčen, že to přispělo k jeho smrti. Říká se dokonce, že na smrtelném loži řekl:

„Zastavte koncil, zastavte koncil“.

Pavel VI. uděluje svou podporu liberálům

Nastoupil papež Pavel VI.; zjevně projevil svou přízeň liberálům. Jak to udělal?

Na počátku svého pontifikátu, během druhého koncilního sezení ihned jmenoval čtyři moderátory. Bez ohledu nato, že zde bylo již deset předsedajících, kteří řídili koncilní obřady v čase prvního sezení. Každý z nich předsedal jednomu sezení, zastupoval ho následující, potom třetí... Seděli za stolem, který byl na vyvýšeném místě. Oni řídili koncil.

Kdo byli tito moderátoři? Kardinál Döpfner z Mnichova, velice pokrokový, velice ekumenický. Kardinál Suenens, známý po celém světě svými charizmatiky a tím, že nepopíral možnost ženění kněží, kardinál Lercaro, známý svým filokomunismem, jehož jeden generální vikář byl členem komunistické strany. A nakonec kardinál Agagianian. Ten reprezentoval, dá-li se to tak říci, v jistém stupni frakci tradicionalistickou. Byl to člověk velice diskrétní, neslýchaně skromný, naprosto se nevystavující na oči a proto také neměl žádný vliv na koncil. Avšak ostatní tři vykonávali svou práci s vervou. Neustále získávali liberální kardinály, což znamenalo, že již existovala obrovská síla, která podporovala koncilní liberální frakci.

Počínaje tou chvílí se kardinálové a biskupové tradicionalisté zcela zjevně cítili jakoby odsunuti stranou a pohrdaní.

Když ubohý a již slepý kardinál Ottaviani mluvil a neskončil přesně po deseti minutách, které byly přiděleny, bylo slyšet šemrání mezi

mladými biskupy, požadujícími, aby mu bylo přikázáno umlknout a dát mu tak najevo, že už o jeho názory nikdo nestojí. Odporné! Udělat něco takového tomu ctihodnému kardinálovi, uctívanému celým Římem, požívajícího obrovského vlivu v Církvi svaté, prefektovi svatého Oficia (to není malá funkce)... Bylo to skandální vidět jak se jedná s těmi, kteří byli tradicionalisté.

Pater Staffa (později jmenován kardinálem) velice energický, byl požádán předsedajícím koncilu, aby provedl umlčení. Nepředstavitelné věci!

Revoluce v Církvi

Jak probíhal koncil. Je přirozené, že liberální kardinálové a liberální komise ovlivňovali všechny texty a dokumenty koncilu. Není nic divného, že texty byly nejasné, nakloněné změnám a čisté revoluci v Církvi.

Mohli jsme s tím něco dělat, my představitelé tradicionalistické frakce biskupů a kardinálů? Velice málo. Bylo nás 250 nakloněných k zachování Tradice a nepřátelských vůči příliš velkým změnám v Církvi; nepřátelských vůči falešné obnově, falešnému ekumenismu, falešné kolegialitě. Byli jsme proti všem těmto věcem. Samozřejmě že těch 250 biskupů představovalo malou protiváhu a při nejedné příležitosti jsme dosáhli modifikace textů. Zlo bylo poněkud omezeno. Ale nepodařilo se nám zamezit tomu aby neprošli některé texty a obzvláště deklarace o náboženské svobodě, jejíž text byl až pětkrát upravován. Pětkrát se tato deklarace vracela do hlasování. Vždy jsme byli proti. Stále ještě bylo 250 hlasů proti. Papež Pavel VI. proto přikázal vložit do textu dvě krátké věty, které pravili:

V tomto textu není nic, co by bylo v rozporu s tradiční doktrínou Církve a Církev vždy zůstane jedinou skutečnou Kristovou Církví.

Takže si nakonec biskupové, konkrétně španělstí biskupové řekli:

Pokud to doporučil papež, problém přestal existovat, protože v textu není nic v rozporu s tradicí.

Podle mého mínění, pokud existují sporné názory, krátké mínění papeže představuje popření všeho, co se nachází v textu. Je to tedy schéma sporné. To není možné přijmout. Proto, to si dobře pamatují, zůstalo nakonec jen 74 biskupů, kteří byli nadále proti.

Je to jediný dokument, (Gaudium et spes – 75) který se setkal s tak silnou opozicí:

74 ku 2500, je po stránce matematické drobný zlomek!

Nemůžeme se už tedy divit reformám, které byly provedeny po zakončení koncilu. V celém tomto liberálním dobrodružství, si liberálové, kteří zvítězili na koncilu vymohli na papeži Pavlu VI. posty v římských kongregacích. A tímto způsobem byl Řím obsazen liberály. Je to nepopiratelný fakt, právě tak jako to, že koncilní reformy čpěly duchem ekumenismu, čili prostě duchem protestantským.

Liturgická reforma

Závažnou událostí byla liturgická reforma. Jak víme, byla dílem dobře známého patera Bugniniho, který ji připravoval již s velikým časovým předstihem. Již v roce 1955 nechal pater Bugnini přeložit protestantské texty biskupovi Pintonellimu (vrchnímu italskému vojenskému kaplanovi, který v době okupace strávil mnoho času v Německu), neboť sám neuměl německy. Biskup Pintonelli mi osobně sdělil, že přeložil pro Bugniniho, který v té době byl řadovým členem jedné z liturgických komisí, neboli nikým, protestantské liturgické knihy. Později se stal profesorem liturgie na Lateránské universitě. Papež Jan XXIII. mu však přikázal odejít z důvodu jeho modernismu a progresismu. A hledme – s odchodem se stal vedoucím komise liturgické komise. To je naprosto neuvěřitelné. Osobně jsem měl možnost přesvědčit se, jaký byl vliv patera Bugniniho. Je zarážející, jak se něco takového mohlo stát v Římě.

V té době bezprostředně po koncilu, jsem byl generálním představeným misijní společnosti Otců od Svatého Ducha. Měli jsme v Římě jakési jednání všech generálních představených. Požádali jsme patera Bugniniho, aby nám všem vysvětlil, co je to ta jeho nová mše, protože nešlo o žádnou malou věc. Tehdy po koncilu se totiž najednou začalo mluvit o normativní mši, nové mši, **novus ordo**; co je to za věc? O tom se na koncilu nemluvilo. Co se děje? Požádali jsme proto patera Bugniniho, aby přišel a osobně to vysvětlil osmdesáti čtyřem generálním představeným různých řádů, mezi nimiž jsem byl i já.

Pater Bugnini nám s velikou naivitou vysvětlil co je to normativní mše:

...změní se to, změní se ono, vloží se nové offertorium, bude možno si vybírat kánony, bude možno zkrátit modlitby k přijímání, bude na vybrání mnoho schémat na rozpočetí mše. Bude možné sloužit mši v jazyku dané země...

Podívali jsme se na sebe a řekli: to je nemožné!

Ten člověk mluvil úplně tak, jako by mše svatá předtím uprostřed Církve po celá staletí neexistovala. Hovořil o své normativní mši jako o úplně novém vynálezu.

Osobně jsem byl tak zděšen, že (přesto, že je pro mne jinak velice snadné přihlásit se o slovo abych odporoval těm, s nimiž se neshodnu) se mi nedostávalo slov. Nezmohl jsem se na jednu jedinou větu. Je přeci naprosto nemožné, aby tomuto člověku stojícímu zde přede mnou byla svěřena celá reforma katolické liturgie, nejsvětější mešní oběti, svátostí, breviáře, všech našich modliteb.

Kam to jdeme? Kam míří Církev?

Dva generální představení však měli odvahu se ozvat. Jeden z nich se Bugniniho zeptal:

At' již jde o činnou účast, o fyzickou účast, jde o ústní modlitby, jde také o účast duchovní? V každém případě vy jste mluvil pouze o účasti věřících, takže se zdá, že již neuznáváte mši svatou bez věřících, protože celá ta vaše mše byla vyrobena s ohledem na přítomnost věřících. My benediktini však sloužíme mše bez účasti věřících. Můžeme pokračovat ve sloužení těchto soukromých mší, když při nich nemáme přítomné žádné věřící?"

Předkládám vám zde přesně to, co odpověděl pater Bugnini. Tak velice mne to udeřilo, že ještě dnes stále slyším jeho slova:

„Popravdě řečeno na to jsem vůbec nepomyslel!“

Poté vstal kdosi jiný a řekl:

Důstojný otče řekl jste: odstraní se to a odstraní se ono. I modlitby se budou stále zkracovat; mám obavy, že nová mše se bude sloužit deset, dvanáct minut, nejdéle čtvrt hodiny. Není to nebezpečné? To není přínos k účtě k tomuto nejdůležitějšímu aktu Církve.“

Pater Bugnini odpověděl:

„Můžete si vždycky něco přidat.“

Je to možné? Slyšel jsem to na vlastní uši. Kdyby mi to řekl někdo jiný, mohl bych odporovat, ale slyšel jsem to na vlastní uši. Později, když se již nová mše stala skutečností, byl jsem tak zdrcen, že jsme s několika kněžími a teology uspořádali malé setkání, jehož výsledkem je „Krátká kritická analýza“ zaslaná kardinálu Ottavianimu. Předsedal jsem tomu setkání. Řekli jsme si:

Je potřeba obrátit se na kardinály. To není možné nechat to jen tak, bez jakékoliv reakce.

Poté jsem osobně navštívil státního sekretáře kardinála Cicognaniho a řekl jsem mu:

„Eminence, to nemůžete připustit. To je nemožné. Co to je ta nová mše? To je revoluce v Církvi, revoluce v liturgii.“

Kardinál Cicognani, který byl státním sekretářem Pavla VI. se chytil za hlavu a řekl mi:

„Ach, Excellence, vím...souhlasím s vámi, ale co se dá dělat? Pater Bugnini může vejít do kanceláře Svatého Otce kdykoliv se mu zachce a přikázat mu podepsat všechno, co on chce.“

A to mi neřekl nikdo jiný, než státní sekretář, druhá osoba v Církvi po papeži a stál níže než pater Bugnini, který mohl jít k papeži kdykoliv chtěl a přikázat mu podepsat, co chtěl.

To vyjasňuje tu věc, proč papež Pavel VI. podepsal věci, které nikdy nečetl. Řekl to kardinálovi Journetovi, velice rozvážnému člověku, profesorovi na fribourgské univerzitě (ve Švýcarsku), velkému teologovi. Když kardinál Journet uviděl definici mše v instrukcích uvádějící nové ordo, řekl:

To není možné přijmout takovou formulaci mše; musím jet do Říma a vidět se s papežem.

Jel tedy a řekl:

„Svatý Otec taková definice tam nemůže zůstat, vždyť je heretická. Pod něco takového se nemůžete podepsat.“

A Svatý Otec mu odpověděl: (kardinál Journet to neřekl mně, ale někomu jinému a ten to pak sdělil mně):

„Ach po pravdě řečeno, nečetl jsem to. Podepsal jsem to bez přečtení.“

Samozřejmě pokud pater Bugnini měl na něj takový vliv, je to úplně možné. Říkával Svatému Otci:

„Svatosti to můžete podepsat“ – „Pokud jste Svatosti skutečně uvážil...“ – „Tak to Svatosti můžete podepsat“.

A papež podepsal.

Neprocházel to rukama Svatého Officia. Víme to, protože kardinál Šeper mi to osobně řekl, že nebyl u toho, když bylo vydáno nové ordo a že to neprošlo Svatým Officiem. Nebyl to nikdo jiný než Bugnini, kdo vymohl na papeži tento podpis a je docela možné, že papeže k tomu dokonce přinutil. To nevíme. Ale je beze všech pochyb faktem, že měl na Svatého Otce mimořádný vliv.

Třetí fakt, týkající se patera Bugniniho, jehož jsem byl svědkem: u příležitosti udílení, tehdy vlastně ještě u žádosti o vydání povolení udílení svatého přijímání na ruku (další obludnost).

Řekl jsem si, že něco takového není možno povolit, na to se nesmí přistoupit. Musím jít a setkat se s kardinálem Gutem (Švýcar) prefekt kongregace Božského kultu. Vydal jsem se proto do Říma, kde mě skutečně kardinál Gut velice přátelsky přijal a řekl mi:

„Excellence, řeknu arcibiskupu Antonninimu, mému zástupci aby přišel, aby mohl vyslechnout Vaše slova:

Začali jsme rozmluvu: Řekl jsem:

„Eminence, prosím Vás vyslechněte mne. Jakožto odpovědný za kongregaci Božského kultu, nemůžete souhlasit s vydáním toho dekretu, který povoluje svaté přijímání na ruku. Představte si Eminence, jaké to s sebou ponese svatokrádeže. Uvažte ten úpadek úcty ke Svaté Eucharistii, který se rozšíří v celé Církvi. Taková věc se nesmí připustit. Eminence nesmíte připustit, aby cosi takového bylo povoleno! Někteří kněží již začínají podávat tímto způsobem, je potřeba to zakázat. Při sloužení té nové mše si všichni vybírají ten malý, nejkratší kánon.“

Kardinál Gut k tomu řekl arcibiskupu Antonninimu:

„Předpověděl jsem Excellence, že dojde k tomu, že kněží, aby získali čas a proto, aby co nejrychleji skončili mši si budou si vybírat ten nejkratší kánon.“

Poté mi kardinál Gut řekl:

„Excellence, pokud se mne někdo zeptá na můj názor (když to říkal měl na mysli papeže, protože jedině papež byl jeho představeným), ale nejsem si jist, že mne někdo o to bude žádat (jeho, prefekta kongregace Božského kultu, zodpovědného za vše co se týká kultu a liturgie!), pokleknou Excellence před papežem a řeknu mu: Svatý Otče nedělejte to, nepodepisujte ten dekret. Vrhnu se před ním na kolena! Ale nevím, jestli se zeptá na můj názor, neboť to nejsem já, kdo to tady řídí.“

Slyšel jsem, to na vlastní uši. Dělal tím narážky na Bugniniho, který byl v úřadu kongregace pro bohoslužbu až třetí osobou. Byl v ní kardinál Gut, arcibiskup Antonini a pater Bugnini, předsedající liturgické komisi. Bylo třeba to slyšet! Je tedy potřeba rozumět mým reakcím, když se mi říká:

Jste disident, neposlušný, jste odbojník pane arcibiskupe.

Vetřeli se do Církve aby ji zničili

Tak jsem tedy buřič. Tak jsem disident. Tak jsem tedy neposlušný všech těch Bugninů, protože jsou to osoby, které se vetřeli do Církve, aby ji zničili.

Nemám nic jiného, co bych k tomu řekl.

Cožpak mám mít i já podíl na ničení Církve? Cožpak mám říci:

*Ano, ano, **ámen**, dokonce tehdy, když se nepřítel dostal do okolí samotného Svatého Otce a může Svatému Otci přikazovat, aby podepsal co jen chce?*

Pod čím nátlakem? To přesně nevíme. Existují tajemné zprávy, které zjevně chybí v těchto mých úvahách.

Někteří tvrdí, že jsou to zednáři.

Je to možné, nevím. V každém případě, je zde tajemství.. Byl to přece obyčejný kněz, který nebyl kardinálem a dokonce ani biskupem, v té době navíc ještě velice mladý, který povyšoval a postupoval proti vůli papeže Jana XXIII.. Papež ho totiž odstranil z Lateránské univerzity, současně postoupil, až dosáhl vrcholu, což způsobilo, že si tropil žerty z kardinála státního sekretáře, tropil si posměch z kardinála prefekta kongregace Božského kultu a mohl se obracet přímo na Svatého Otce a přikazovat mu podepisovat to, co chtěl? Nikdy nevidáno cosi podobného v Církvi svaté. Všechno prochází odpovědnými úřady, tvoří se komise, studují se dokumenty.

Avšak tento typ byl všemocný!

To on přivedl protestantské pastory, aby změnili naši mši. Nebyl to kardinál Gut, ani státní sekretář. Je možné, že to nebyl ani papež. On to byl. Kdo to jenom byl tento Bugnini?

Jistého dne mi jeho předchůdce, předsedající liturgické komisi, benediktin a opat u svatého Pavla za hradbami řekl:

„Excellence, prosím Vás nepřipomínejte mi patera Bugninibo; znám příliš mnoho řečí na toto téma. Prosím Vás neptejte se mne na to, kdo to je.“

Řekl jsem mu:

„Ale prosím Vás tak mi přece to povězte, vždyť je potřeba to znát a zveřejnit tyto zprávy.“ „Nemohu Vám říci nic o pateru Bugninim.“

Přesto ho znal velice dobře. Byl to pravděpodobně on, kdo požádal Jana XXIII. aby mu přikázal odejít z Lateránské univerzity.

Proto všechny tyto zprávy nám ukazují, že jak řekl již papež Pius X., nepřítel pronikl do nitra Církve, že jak oznámila Matka Boží na La Salette a jak je to pravděpodobně také řečeno ve třetím fatimském tajemství, nachází se již na nejvyšších místech v Církvi.

Takže, pokud je nepřítel již skutečně uvnitř Církve, cožpak se sluší ho poslouchat?

Oh, ale on přece reprezentuje papeže.

Především, to jistě nevíme. Nevíme přesně, co si myslí papež.

Mimo jiné, mám přímé doklady o tom, že Pavel VI. byl pod velkým vlivem kardinála Villota. Mluvilo se o tom, že kardinál Villot byl svobodným zednářem. Nic o tom nevím. Pouze o tom bylo mnoho řečí... Byly zhotoveny fotokopie dopisů svobodných zednářů adresovaných kardinálu Villotovi. Nemám k tomu doklady. V každém případě měl kardinál Villot velký vliv na papeže. Soustředil ve svých rukou veškerou vládu v Římě. Stal se vládcem mnohem větším, než papež. Všechno procházelo jeho rukama. Něco o tom vím. Jistého dne jsem šel navštívit kardinála Wrighta v souvislosti s kanadským katechismem a řekl jsem mu:

*„Problédněte si Eminence tento katechismus. Znáte tyto malé brožury nazvané **Odtržení**? Je to obludné. Učí děti jak se odtrhnout od rodiny, od společnosti, od tradice a tento katechismus, z něhož se učí děti v Kanadě má imprimatur biskupa Couderca. Nikdo jiný než Vy Eminence není zodpovědný za katolický katechismus. Vy Eminence souhlasíte s tímto katechismem?“*

„Ach ne,“ odpověděl, *„tento katechismus není katolický.“*

„Není katolický? Potom to Eminence oznamte kanadské biskupské konferenci. Je potřeba je upozornit a ten katechismus hodit do ohně a obratem vydat skutečné katechismy.“ - *„Jak si pane arcibiskupe představujete možnost postavit se proti biskupské konferenci?“*

Tehdy jsem řekl:

To je konec. V Církvi už neexistuje autorita, skončilo se. Pokud už Řím nemůže nic říci biskupské konferenci a pokud navíc tato ničí víru svých oveček, pak už nastal konec Církve.

Až sem jsme došli: Řím se bojí biskupských konferencí! Ty konference jsou obludné. Ve Francii je provozována biskupy kampaň ve věci antikoncepce. Podle mého názoru byli naverbováni socialistickou vládou, která veřejně neustále poroučí v televizi vysvětlovat slogan:

„Berte pilulky, aby jste unikli přerušení těhotenství.“

Nepřišli na nic lepšího, než že dělají nesmyslnou propagandu ve věci pilulek. Aby unikli potratu, zkouší se rozdávat pilulky mezi dvanáctiletými děvčátky! A biskupové s tím souhlasí! V bulletinu mé bývalé diecéze v Tulle, který dostávám, se objevily oficiální dopisy, chválící antikoncepci od biskupa Brunona, bývalého generálního představeného společnosti Saint Sulpice. Jednoho z nejlepších francouzských biskupů. Taková je skutečnost!

Proč nejsem poslušný

Co je potřeba dělat?

Říká se mi:

Jste povinen poslouchat, jste neposlušný, Excellence nemáte právo dále takto postupovat, rozdělujete Církev.

Co je to právo? Co je to příkaz nebo dekret? Kdo a proč nás nutí k poslušnosti?

Právo, učí Lev XIII., je rozumný předpis s cílem dosažení společného dobra, ale ne společného zla. Je to tak jisté, že pokud je cílem práva zlo, přestává být právem.

Lev XIII. to zřetelně prohlásil ve své encyklice **Libertas**.

Právo, jehož cílem není společné dobro, není už právem a nepatří se ho dbát.

Mnoho římských právníků a kanonistů říká, že Bugniniho mše už není právem. Nebyl vydán žádný příkaz ke sloužení nové mše, pouze oznámení a povolení. Připusťme však, že by existoval nějaký příkaz z Říma, rozumný předpis k dosažení společného dobra a ne společného zla. Ale právě tato nová mše ničí Církev a ničí víru. Je to zcela zřejmé. Arcibiskup Gregoire, biskup z Montrealu byl velice odvážný, když vydal svůj pastýřský list. Je jedním z mála biskupů, který měl odvahu napsat pastýřský list, který odsuzoval zlo, které ničí Církev v Montrealu.

„Je nám líto, že velké množství věřících opouští farnosti. Ve velké míře to připisujeme liturgické reformě.“

Měl odvahu to říci.

Stojíme tváří tvář jasnému spiknutí v nitru Církve, vytvořeným současnými kardinály, jako např. kardinálem Knoxem, který prováděl tu slavnou anketu týkající se latinské mše a mše svatého Pia V. po celém světě. Je to očividná a zjevná lež, jejímž cílem je vyvinout tlak na papeže, aby řekl:

Pokud touží po návratu ke Tradici jen malá hrstka, upadne ten projekt sám o sobě. Nestojí to zato.

Tehdy mne papež Jan Pavel II. přijal v listopadu 1978 na audienci byl ochoten podepsat akt, který by přesto uděloval kněžím možnost sloužit mši podle jejich výběru. Byl ochoten to učinit.

Jenže v Římě existuje skupina kardinálů, kteří jsou velice proti Tradici:

Kardinál Casaroli, kardinál prefekt kongregace pro církevní právo, kardinál Baggio, prefekt kongregace pro biskupy (velice důležité místo), odpovědný za jmenování biskupů. Poté slavný Virginio Levi, osoba číslo

dvě v kongregaci pro kult, který je snad ještě horší než Bugnini. Na konec je tam kardinál Hamer, belgický arcibiskup, druhá osoba ve svatém Officiu, pocházející z okolí Lovaně, který je spojen se všemi modernistickými ideami Lovaně. Tito všichni jsou neslýchaným způsobem proti Tradici; nechtějí o ní ani slyšet. Myslím si, že kdyby jen mohli mne umlčet, ihned by tak učinili.

At' nám přinejmenším ponechají svobodu

Spolčují se proti mně kdykoliv jen zaslechnou, že se pokouším u Svatého Otce získat svobodu pro Tradici. At' nás nechají na pokoji, at' nás nechají modlit se tak, jak se modlilo po celá staletí; at' můžeme svobodně pokračovat v tom, co jsme se sami naučili v semináři. Praktikoval jsem to když jsem byl knězem. Jako biskup jsem říkal svým kněžím a všem seminaristům:

Toto musíte dělat, aby jste se stali svatými: Milujte Nejsvětější Mešní Oběť, tu kterou vám dala Církev, milujte svátosti, katechismus a především nic neměňte. Strážte dvoutisíciletou Tradici, která vás posvěcuje, která posvěcovala svaté.

V současnosti by bylo potřeba všechno změnit. To je nemožné. At' nám přinejmenším dají svobodu!

Samozřejmě, že když to oni zaslechnou, ihned se vydají za Svatým Otcem a říkají:

„Nic pro arcibiskupa Lefebvra. Nic pro Tradici. A zvláště at' Svatý Otec v ničem neustupuje..“

Protože tito kardinálové jsou velice důležití (kardinál Casaroli, státní sekretář a také jiní) papež se neodvažuje. Je několik kardinálů, kteří by byli pro dohodu, která by uspokojila obě strany, jako například kardinál Ratzinger. Nastoupil na místo kardinála Šepera, který umřel na Boží Hod vánoční v r. 1981. Kardinál Ratzinger byl přesto během koncilu velice liberální. Byl přítelem Rahnera, Hanse Künga, Schillebeeckxa. Avšak po jmenování do Mnichova mu funkce biskupa trochu otevřela oči. V současnosti si je zcela jistě daleko více vědom nebezpečí reforem a daleko více touží po návratu k tradičním normám, podobně jako kardinálové Palazzini, pracující v kongregaci pro svatořečení nebo kardinál Oddi, odpovědný za kongregaci pro duchovenstvo. Tito tři kardinálové by byli ochotni dát nám svobodu. Ovšem jiní mají ještě stále velký vliv na Svatého Otce...

Před pěti týdny jsem byl v Římě, abych se setkal s kardinálem Ratzingerem, jehož papež jmenoval (pro Bratrstvo a pro mne) osobním prostředníkem mezi ním a mnou na místo kardinála Šepera. Kardinál Šeper byl určen papežem Janem Pavlem II. během audience, kterou mi papež Jan Pavel II. udělil, když ho přikázal zavolat a řekl mu:

Eminence, budete důvěrníkem v kontaktech arcibiskupa Lefebvra se mnou. Budete mým prostředníkem.

Nyní papež jmenoval kardinála Ratzingera.

Jel jsem, abychom se viděli a rozmlouvali jsme přes hodinu a tři čtvrtě. Skutečně kardinál Ratzinger se zdá být daleko věcnější a přístupnější pro nalezení dobrého řešení. Prakticky jedinou vážnou překážkou zůstává mše. Nakonec od počátku všechno směřovalo ke mši, protože oni velice dobře vědí, že já nejsem proti koncilu. V koncilu existují věci, které nepřijímám. Nepodepsal jsem například dekret o náboženské svobodě a konstituci o Církvi v současném světě. Ale nedá se říci, že jsem celkově proti koncilu; jediné věci, které jsou v rozporu s Tradicí. Není potřeba to příliš připomínat, protože sám papež řekl:

Na koncil je potřeba nahlížet ve světle Tradice.

Pokud se díváme na koncil prizmatem Tradice, mně osobně v ničem nevadí. Klidně se podepíšu pod takové mínění, neboť vše, co je v rozporu s Tradicí je potřeba odvrhnout. Během audience, kterou mi papež udělil se mně zeptal:

„Excelence jste ochoten se podepsat pod takovou formulaci?“

Odpověděl jsem sem:

„Svatý Otče to vy jste ji užil a já jsem připraven ji podepsat.“

„Takže,“ zeptal se, *„už mezi námi nejsou dogmatické neshody?“*

Odpověděl jsem:

„Doufám, že ne“

„V tom případě co zbývá? Akceptujete papeže?“

„Samozřejmě, že uznáváme papeže a modlíme se za něj ve všech našich seminářích. Je možné, že naše semináře jsou jediné na světě, v nichž se modlí na intence papeže. Kromě toho pěstujeme velikou úctu ke papeži. Kdykoliv mne papež požádal, abych se dostavil, vždy jsem se objevil. Ale – řekl jsem, existuje otázka liturgie, která je skutečně velice komplikovaná. Liturgie v současnosti ničí Církev. Ničí semináře. Je to neshledaně vážná věc.“

„Ale kde. To je otázka disciplíny. To není tak velice vážné. Pokud jde jen o to, myslím si, že se dá všechno dojednat.“

Poté papež zavolal kardinála Šepera, který si okamžitě přisedl. Kdyby se neobjevil tak rychle, byl by papež podle mne ochoten podepsat dohodu. Jenže kardinál Šeper si přisedl a papež mu řekl:

„Myslím si, že není naprosto těžké se dohodnout s arcibiskupem Lefebvrem. Věřím, že bude možno dojít k dohodě. Zůstává jediné otázkou liturgie, která je poněkud zkomplikovaná.“

„Och, Svatosti nepovolujte nic arcibiskupovi Lefebvrovi, vykřikl kardinál. Oni si dělají prapor ze mše svatého Pia V.“ – „To je pravda,“ odvětil jsem. *„Mše svatá je standard naší víry, Mysterium fidei. Je to veliké tajemství naší víry.“*

To vyvolalo veliké zaražení u Svatého Otce, jemuž se zcela změnil výraz očí. Podle mého názoru to ukazuje, že papež není odvážný člověk. Kdyby byl odvážný, řekl by:

„Sám si to vyšetřím. To se dá vysvětlit.“

Ne, okamžitě jako by cítil obavy. Stal se bojácný a v okamžiku kdy opouštěl kancelář, řekl kardinálu Šeperovi:

„Eminence nyní můžete hovořit. Můžete se pokusit dojednat dohodu s arcibiskupem Lefebvrem. Můžete zde zůstat. Já musím jít na setkání s kardinálem Baggim, který mi má předat a ukázat nesmírně mnoho dokumentů, týkajících se biskupů. Musím už jít.“

A na odchodu mi řekl:

„Excellence, prosím Vás zůstaňte. Prosím Vás zůstaňte.“

Byl naprosto změněný. V průběhu několika mála minut se úplně změnil. Během tohoto setkání jsem mu odevzdal jeden dopis, který jsem dostal od jednoho z polských biskupů.

V minulém roce mi jeden z biskupů napsal, aby mi řekl, že mi blahopřeje k tomu, co jsem vykonal v Econe, blahopřejeme Vám ke kněžím, které jsem vychoval. Zformoval. Vyjádřil touhu a přání abych zachoval dávnou mši Církve v celé Tradici. A dodal:

Nejsem sám. Mezi námi je velice mnoho biskupů, kteří Vás Excellence obdivují, obdivují semináře a formaci, kterou dáváte vašim kněžím, jakož i Tradici, kterou zachováváte v Církvi, protože pokud jde o nás v Polsku, jsme nuceni k přijetí nové liturgie, která působí, že naši věřící ztrácejí víru.

Toto tedy napsal tento polský biskup. Před setkáním se Svatým Otcem jsem si vložil tento dopis do peněženky, neboť jsem si řekl:

Jistě mi bude papež mluvit o Polsku. A nemýlil jsem se.

Řekl mi:

„Ale Excellence, víte přece, že v Polsku je všechno v nejlepším pořádku. Proč nechcete Excellence přijmout reformy? V Polsku tyto problémy neexistují. Postrádáme

jedině latinu, protože ona nás spojovala s Římem a my jsme velice římszí. Je to skutečně smutné, ale co se dá dělat Excellence? Už není latina v seminářích. Je to politováníhodné, ale už to tak prostě je. Vidíte Excellence v Polsku byly přijaty reformy a nevyvolalo to žádné problémy: naše semináře a naše kostely jsou plné.“

Odpověděl jsem Svatému Otcí:

„Svatý Otče, dovolte, abych Vám ukázal dopis, který jsem dostal z Polska.“

Ukázal jsem mu ho. Když uviděl jméno biskupa, řekl papež:

„Ach, to je největší nepřítel komunistů.“

„To je ale dobrá reference.“

A papež si se zájmem přečetl dopis. Díval jsem se na jeho tvář, abych viděl jaká bude jeho reakce na dvakrát zdůrazněnou zprávu v dopise: nutí nás k přijetí nové liturgie, která způsobuje, že naši věřící ztrácí víru. Bylo evidentní, že bylo pro něj těžké to strávit. Na konec se mne papež zeptal:

„To je originál dopisu?“

„Samožřejmě, že jsem přinesl jeho xerokopii“.

„Ach, zcela jistě je to falsifikát.“

Co jsem měl na to říci? Nebyl jsem schopen na to odpovědět. Papež mi řekl:

„Excellence, komunisti se všemožně snaží pokoušejí vytvořit neshody mezi biskupy.“

Podle něj to byl dopis vyrobený komunisty, kteří mi ho poslali. Ale velice o tom pochybuji, protože dopis byl poslán z Rakouska a mám za to, že autor se bál, že by jej komunisté mohli zachytit a že by ke mně nedošel. Proto poslal dopis z Rakouska. Odepsal jsem tomu biskupovi, ale nedostal jsem žádnou odpověď.

Připomínám to, neboť se mi zdá, že rovněž v Polsku existuje hluboké rozdělení. Probíhá i mezi kněžími, kteří se dělí na kněze – vlastence a na ty, kteří toužili zachovat Tradici. Za železnou oponou to bylo tragické.

Vliv komunistů na Řím

Je potřeba si přečíst knihu jezuity P. Floridiho Moskva a Vatikán. Je mimořádná. Dokazuje vliv komunistů v Římě, kterým se podařilo dokonce jmenovat dva kardinály v Římě: kardinála Lékaie a kardinála Tomáška. Kardinála Lékaie jako nástupce kardinála Mindszentyho a kardinála Tomáška jako nástupce kardinála Berana; jako zástupců hrdinů a mučedníků víry. Na jejich místa byli vybráni kněží vlastenci, neboli lidé přístupní dohodám s komunistickými vládami, byli vybráni kněží, kteří

pronásledovali tradiční kněze. Kněze udělující tajně křest v zapadlé vísce anebo v úkrytech učí katechismus, aby pokračovali v díle pastýřů katolické Církve. A jsou pronásledováni těmito kněžími, kteří jim říkají:

Nemáte právo nedbat nařízení komunistických vlád. Škodíte nám, když postupujete tímto způsobem

A tito kněží jsou připraveni dát svůj vlastní život, jen aby zachránili víru dětí, zachovali víru v rodinách, aby udělili svátosti potřebným osobám. Samozřejmě v těch zemích když chce kněz zanést Nejsvětější svátost do nemocnice nebo cokoliv udělat musí vždy žádat o dovolení. Pokud opouští zákristii musí žádat o souhlas stranu, aby „mohl udělat to nebo ono. Je to nesnesitelné. Lidé umírají bez svátostí. Děti již nejsou vychovávány po katolicku... Proto také tito kněží to dělají tajně. A pokud jsou chyceni jsou šikanováni od svých biskupů. To je zarážející.

Ani kardinál Wiszinski, ani kardinál Sypij, ani kardinál Midszenty, ani kardinál Beran něco takového nedělali. Naopak dodávali odvalu dobrým kněžím a říkali jim: nebojte se! pokud půjdete do vězení, tak proto, že jste splnili svou kněžskou povinnost. Pokud je vaším posláním být mučedníky, stanete se jimi.

To vše svědčí o tom, že komunisté mají v Římě vliv, který si sotva můžeme představit. Je to věc těžká k uvěření.

Osobně jsem nikdy nebyl proti papeži. Nikdy jsem neřekl, že by papež přestal být papežem. Jsme absolutně za papežem za nástupcem Petrovým. Nechci se odloučit od Říma. Avšak jsem proti modernismu, proti progresismu, proti všemu tomu zhoubnému vlivu protestantismu. Který je vidět ve všech reformách a proti všem změnám, které nás otravují a otravují veřejný život věřících. Přesto se mi však říká: jsi proti papeži. Ne, nejsem proti papeži. Naopak, spěchám mu na pomoc, protože papež nemůže být modernista, nemůže podporovat progresisty! Dokonce pokud vedený bázlivostí, přivírá oči může se to stát. Svatý Petr když se setkal se svatým Pavlem byl také bázlivý před židy. A svatý Pavel mu to přísně vytýkal:

„Nepostupuješ ve shodě s evangeliem“, řekl svatý Pavel svatému Petru.

Svatý Petr byl papežem a přesto se ho svatý Pavel odvážil hanit. Řekl se vši energií:

„Vytkl jsem hlavě Církve, že nepostupoval ve shodě se zákonem evangelia.“

Říci něco takového papeži bylo závažnou věcí. Svatá Kateřina Sienská vedla také s papeži nátlakové řeči. Nacházíme se v podobné situaci. Říkáme:

Svatý Otče neplníte své povinnosti. Pokud toužíte po tom, aby Církev znovu vzkvétala, musíte se vrátit k Tradici! Zničíte Církev pokud jste se rozhodl povolit pronásledování Tradice skrze všechny ty kardinály, všechny ty modernistické biskupy!

Jsem přesvědčen, že v hloubi duše je papež znepokojen a hledá způsob jak obnovit Církev. Věřím, že skrze naše modlitby, naše sebezápory, skrze modlitby těch, kteří milují svatou Církev, milují papeže nalezneme řešení, především skrze zbožnost k Nejsvětější Panně Marii, Ona nemůže opustit Církev, mystickou nevěstu založenou Jejím Synem. Nebude to snadná věc, bude to skutečný zázrak, ale vyplní se to.

Pokud jde o mne, nechci, abych byl nucen říkat, že nová mše je dobrá. To nemohu říci. Nemohu říci, že nové svátosti jsou dobré. Byly vypracovány protestanty; byly vyrobeny Bugninim. 19. března 1965 pronesl Bugnini tato slova, která byla zveřejněna ve francouzské verzi **Osservatore Romano** a v **Documentation catholique**:

„Z našich katolických modliteb a z katolické liturgie je potřeba odstranit všechno to, co může představovat pohoršení pro naše odloučené bratry, to znamená protestanty!“. Řekl to 19. března 1965 a tedy před všemi reformami! Je to představitelné, abychom se začali ptát protestantů ohledně Nejsvětější mešní oběti, našich svátostí, všech našich modliteb, našeho katechismu:

A propos s čím nesouhlasíte? Nezdá se vám toto...? V pořádku odstraníme to.

To je nemožné. I když se ještě kvůli tomu nemusíme stát heretiky, ale naše katolická víra bude oslabena. A tímto způsobem se již přestává věřit v zatracení, v očistec, v peklo. Nevěří se již v prvotní hřích, nevěří se v anděly. Přestává se věřit v milost. Již se nehovoří o nadpřirozenu. To je zničení naší víry.

Musíme proto za každou cenu zachovat naši víru a modlit se k Nejsvětější Panně, protože po lidsku viděno, je úkol kterého se chceme chopit obrovským úkolem a bez pomoci pána Boha jej neuskutečníme. Jsem si vědom své vlastní slabosti bezmocnosti a toho, že jsem v izolaci. Co se dá udělat bez pomoci papeže? Bez kardinálů? Nemám vůbec žádnou představu. Přicházím jako poutník s mou milostí poutníka. Říkám:

Zachovejte víru, zachovejte víru. Staňte se raději mučedníky než odpadlíky od víry. Je potřeba zachovat svátosti a Nejsvětější oběť mše svaté.

Není možno říkat :

Och, prosím vás pokud je to změněno, to ještě neznamená, že je to velice nebezpečné; má víra je bez pochyby dobře zakořeněna a neriskuji její ztrátu.

Dá se postřehnout, že ti, kteří si navykli na účast na nové mši , na nové svátosti, znenadále pomalu mění svou mentalitu.

Po několika letech když se dáte do řeči budete vyptávat někoho kdo přistoupil na tu novou mši , na ekumenickou mši, potvrdí, že nasákl ekumenickým duchem; to znamená, že došel k tomu, že uznává staví všechna náboženství na tutéž rovinu. Když se ho zeptáte :

je možno dojít spásy v protestantismu, budhismu, islámu?

Řekne:

Ale jistě, všechna náboženství jsou dobrá.

A to je právě to. Stane se liberálem, protestantem, přestal být katolíkem.

Existuje pouze jedno náboženství nejsou dvě. Pokud náš Pán Ježíš je Bohem a pokud Bůh ustanovil pouze jedno náboženství, náboženství katolické, nemůže existovat více pravých náboženství; to je nemožné. Všechna ostatní náboženství jsou falešná. Právě proto hovořil kardinál Ottaviani o „náboženské toleranci.“ Tolerují se bludy, když není možné zabránit jejich rozšiřování. Ale nestaví se na tutéž rovinu jako Pravda, jinak zaniká misijní duch! Pokud všechna ta falešná náboženství spasí, proč potom podnikat misie? Nechte je v jejich náboženství a spasí se sami. To není možné. Co tedy dělal církev po dvacet staletí? Proč všichni ti mučedníci? Proč ti všichni, kteří byli zmasakrováni během misí? To potom misionáři zbytečně mařili svůj čas, svou krev, své vlastní životy! S tím nemůžeme souhlasit!

Je potřeba zůstat katolíky a je velice nebezpečnou věcí upadnout do ekumenismu nebo přijetí náboženství, které již není katolické.

Vroucně toužíme po tom, abych všichni byli svědky Našeho Pána Ježíše Krista, katolické Církev, svědky papeže, katolicity, dokonce i tehdy kdybychom měli být pohrdáni a zneuct'ováni v novinách, farnostech, v kostelích.

Co z toho máme? Zůstaneme svědky víry katolické Církev, skutečnými syny katolické Církev a skutečnými syny Nejsvětější Marie Panny.

Liberalismus: nejhorší nepřítel Církve

Současný rok byl neslýchaně bohatý na události nebo závažná rozhodnutí a to jak pro mě, tak pro vás, kteří nesete jejich následky, protože jste svázáni s Bratrstvem a s Tradicí.

Proč tato rozhodnutí? Protože situace je velice vážná. Neobjevila se zde před dvaceti lety, ale je mnohem starší.

Zastánci dohody mezi Církví a revolucí

Dva proudy se střetávají v Církvi po dvě staletí: po francouzské revoluci toužili někteří dosáhnout porozumění s jejími principy a dojít k dohodě s nepřáteli Církve; jiní tuto dohodu odmítali, protože Náš Pán Ježíš Kristus nás varoval: „*Kdo není se mnou je proti Mně*“. Pokud jsme tedy pro kralování Našeho Pána Ježíše Krista, jsme automaticky nepřáteli Jeho nepřátel; jiná možnost neexistuje. Aby dosáhli dohody za každou cenu, tvrdí ti první, že je možno přestat mluvit o Pánu Ježíši Kristu, což ale neznamená, že jej přestaneme milovat. Jenže toto jejich mudrování až do II. vatikánského koncilu papežové odsuzovali.

Ježíš Kristus jediný Bůh, jediný Vládce

Pán Ježíš je našim Vládcem, našim Bohem. Proto On musí vládnout nejen v našem soukromém životě, nad námi samými, ale také v našich rodinách, v našich obcích, v celé zemi. Kromě toho, ať už po tom toužíme nebo ne, bude On jednoho dne našim nejvyšším soudcem; neboť přijde v oblacích, aby soudil celý svět, všichni lidé se ocitnou u jeho nohou – budhisté, muslimové, všichni, protože více bohů, jen jeden, jak se zpívá v **Gloria**:

Tu solus sanctus, Tu solus Dominus, Tu solus Altissimus Jesu Christe.

On sestoupil z nebe, aby nás vykoupil, to On je vládce v nebi a budeme na Něj hledět po smrti.

Rozdělení mezi katolíky: „liberální katolíci“

Skutečné rozdělení se odhalilo během francouzské revoluce. Jeho počátky však spadají do období konfliktu mezi katolíky a protestanty. Tímto způsobem se nakonec celá vrstva intelektuálů postavila proti Pánu Ježíši ve skutečně d'ábelském spiknutí proti Jeho vládě, o níž již nechtěli slyšet. Snegli by, kdyby se mu vzdávala čest v našich kaplích a sakristiích, ale v žádném případě ne navenek. Neslušelo se již zmiňovat se o Pánu Ježíši na soudech, ani ve školách, ani v nemocnicích; jedním slovem skoro nikde. Říkali například:

„Vaším Pánem Ježíšem Kristem urážíte budhisty. Když oni v Něho nevěří, tak je nechte na pokoji. Proč chcete všude umisťovat Ježíše Krista?“

Jenže Náš Pán Ježíš Kristus má právo vládnout všude a v katolických zemích je skutečným Vládcem. Musíme proto udělat všechno, co je jen možné, aby On kraloval, musíme obrátit ty, kteří Ho ještě neznají a proto Ho neuctívají, aby i oni se stali Jeho poddanými a uznali svého Božského Mistra.

Proto se tedy během francouzské revoluce katolíci rozdělili: jsou zde ti, kteří souhlasili s tím, aby Pán Ježíš byl uctíván v rodinách, ve farnostech (ale ne za jejich hranicemi) a na druhé straně ty, kteří naopak toužili aby On kraloval všude. Ti první omlouvají fakt, že se již nehovoří o Pánu Ježíši ve společnosti, odvolávali se na právo volby, zda věřit nebo

nevěřit. Jenže to není pravda; Neexistuje právo na to, věřit čemu chceme. Pán Ježíš to důrazně prohlásil:

„Ten kdo uvěří, bude spasen, kdo neuvěří bude odsouzen.“

Samozřejmě lze špatně využít tuto svou svobodu, ale člověk se potom stává neposlušný a vzdaluje se od Boha. Čili z mravního hlediska nejsme svobodni; naší povinností je uctívat Ježíše Krista a dbát Jeho učení.

Papežové odsoudili liberály

Máme tedy ty, kteří se nazývají liberálové, protože jsou pro svobodu, která dává každému právo na smyšlení podle jeho názoru. Jenže papežové vždy odsuzovali tento liberalismus a rozhodně prohlašovali, že existuje pouze svoboda svědomí v konání dobra nebo zla. Samozřejmě je možno být neposlušný. Dítě může neposlušovat své rodiče, ale má na to právo? Samozřejmě že ne. Podobně je tomu s náboženstvím. Všichni jsme povinni být poslušní Pána Ježíše. A tím jedinému pravému náboženství. Jistě, existují lidé, kteří jsou neposlušní; je potřeba však pokusit se je obrátit a přivést k poslušnosti Pánu Ježíši, jedinému pravému Bohu, který bude našim Soudcem.

Liberální proud byl propagován takovými katolíky jako byl Lamennaise, který byl knězem, odtud také pochází rozdělení v samotném nitru Církve. Avšak papežové (Pius IX., Lev XIII., svatý Pius X., Pius XI. i Pius XII.) vždy odsuzovali liberály považující je za nejhorší nepřátele církve, protože oddělují od Našeho Pána Ježíše Krista lidi, rodiny jakož i státy. Když už není Náš Pán Ježíš Kristus ve školách, v nemocnicích, na soudech, ve vládách, když On není přítomen ve společnosti, je to apostasie, ateismus. To je důvodem toho, že si zvykáme zapomínat na Pána Ježíše Krista, protože Ho již nikde není vidět a povolna se toto zapomínání vkrádá dokonce do rodin.

Například kolik ještě existuje v současnosti restaurací a hotelů, kde visí kříž? Pokud jde o mne hodně cestuji a pouze v Rakousku jsem viděl v některých restauracích pěkný krucifix nebo též pěkný obraz Nejsvětější Panny Marie v hotelovém pokoji. Jinde to skončilo, zatímco kdysi nebylo jediného domu bez kříže. V současnosti se dokonce dobří katolíci bojí u sebe ho zavěsit obávající se reakcí těch, kteří nemají v lásce katolické náboženství. Hle, k čemu vede postupné vzdalování se od Pána Ježíše Krista.

Nepřátelé uvnitř Církve

Na počátku našeho století svatý papež Pius X. řekl, že v současnosti se již nepřátelé Církve nachází nejen mimo , ale také uvnitř Církve. Chtěl tím obrátit pozornost na ty katolíky, kteří odmítli vládu Pána Ježíše Krista nad společností.

Ale to není všechno. Protože modernističtí profesori, toužící připodobnit se současnému světu, který odmítá a zapírá Pána Ježíše se nacházeli v seminářích, svatý Pius X. požadoval jejich vyloučení, aby neovlivňovali seminaristy, kteří se poté stávali kněžími a rozsévali dále toto zhoubné učení. Svatý Pius X. napsal varování a požadavky když to všechno nastupovalo. Biskupové jej nevyslechli a modernistické názory byli potichoučku zavedeny nejprve do seminářů, poté mezi kněze a nakonec všude. Ve jménu svobody se přestalo mluvit i o Pánu Ježíši Kristu a došlo k apostasii!

V roce 1926 čili před více než šedesáti lety, za doby Pia XI., který také bojoval a odsuzoval kněze náchylné k modernismu jsem se nacházel v semináři v Římě. Téhož roku u příležitosti vydání dvou knížek: **Liberalismus a katolicismus** patera Roussela a **Kristus Král národů** patera Philipe, byl v Římě pořádán antiliberalní týden.

Toto je úvod první z těchto knih:

„Toužíme, aby Ježíš Kristus, Syn Boží a Vykupitel lidstva, vládl nejen nad jednotlivci, ale rovněž nad rodinami, jak nad těmi s jedním nebo mnoha dětmi, nad národy a celým společenským řádem; to je stěžejní idea která nás spojuje obzvláště během tohoto týdne.“

Pro vládu Krista Krále nad lidskou společností, vládu, která musí být právně ustanovena a pro nás definitivní neexistuje horší nepřítel než současný liberalismus – prohnaný, vlezlý požívající ohromný vliv.

Nepřítel je odhalen; jsou to liberálové domáhající se volnomyšlenkářství. Pokud má každý právo mít svůj pohled na věc, pak nikdo nemůže urážet svého souseda hlásáním vlastních názorů; je pak potřeba nic neříkat a ... již není právo hovořit o Pánu Ježíši.

Jak je možno ještě být misionářem?

Jak tedy být ještě misionářem když již není možno mluvit o Pánu Ježíši? Je to nemožné; takže ve společnosti z 95 % katolické už není

právo na to mluvit o Pánu Ježíši, protože 5% obyvatel jsou protestanti, židi, buddhisti, nebo jiní. Je to neskutečné, ale je to tak. Protože je v katolické škole jeden žid nebo dva, tři muslimové dávají se dolů kříže, nemluví se už o Pánu Ježíši Kristu, nemodlí se před vyučovacími hodinami, protože by to mohlo pohoršit nekatolíky. Proto už nemá Pán Ježíš právo na existenci, protože se s ním dva nebo tři neshodnou!

Ale kde jsou zřídla tohoto liberalismu? Jeho základní znaky jeho logický rozvoj? Jak ho popsat jak ho porazit? Toto je pojednání sepsané podle schématu: otázka – odpověď ve velice zajímavé knize Patera Roussela, kterou dáváme všem našim seminaristům, aby byli informováni o těchto modernistických bludech. Tento liberalismus, laicismus toto zesvětštění a úpadek veřejného podřízení se Pánu Ježíši Kristu se rozšířilo, protože kněží nebrali vážně napomínání papežů.

Druhá knížečka vydaná u příležitosti týdne proti liberalismu, který se odehrál v Římě, je **Katechismus božských práv ve společenském řádu**, známý pod názvem **Kristus, Král národů**, autorem je Pater Philippe, redemptorista. Zde je úvod:

„Katolický týden organizovaný apoštolskou ligou na počátku r. 1926 probudil v našich srdcích jedno přání; vydání katechismu rozšiřujícího předmět a povahu královské hodnosti Ježíše Krista; dáváme vám do rukou tuto knihu jako odpověď na tuto touhu. Pod zámkou jednání pouze podle směrnic svědomí se stalo zvykem, že se mu dává svoboda při plnění všech povinností. Právo na pravdu a obzvláště na pravdu Nejvyšší jsou tak potlačeny. Náš katechismus vyžaduje veliký akt víry, akt víry v Boha a v Ježíše Krista skrze naléhání nejvyšší autority. Národy jsou povinny znát, že ve všech mezilidských i mezistátních vztazích, ve všem, co je podstatou existence národů, jsou závislé jedině na Bohu a na Ježíši Kristu. V tomto ohledu, právě tak jako v ohledu týkajícím se samé existence Boží se musí každý podřítit opakující celou svou duší Crédo. Bůh požehnal našemu dílu; po necelých šesti měsících, díky nasazení našich horlivých zelotů jsme mohli rozprodat celý první náklad.“

To vše se událo v roce 1926!

Svobodní zednáři

Již tehdy se kněží stavěli na odpor, aby bojovali proti apostasii a aby bránili Pána Ježíše, stavěli se proti sekularizaci a laicizaci všech institucí. Ve své encyklice **Humanum genus** napsal Lev XIII., že v cílem

zednářství je všeobecná dechristianizace a obzvláště dechristianizace institucí a že chtějí odsunout Ježíše Krista ze všech veřejných míst.

Navzdory úsilí papežů se to všechno rozvíjelo a dosáhlo vítězství na II. vatikánském koncilu.

Příprava koncilu: liberální biskupové

K tomuto neštěstí došlo také rozdělením v lůně samotné Církve. Liberálové, kteří nechtěli, aby se již ve společnosti mluvilo o našem Pánu Ježíši Kristu a naopak toužili po svobodě všech náboženství a filosofických systémů, vyprovokovali antagonismy mezi kardinály již od počátků přípravy koncilu.

Apoštolský Stolec jmenoval komise, na jejichž čele se byla hlavní koncilní přípravná komise, jejímž členem jsem byl. Úřadovala od r. 1960 do 1962 a skládala se ze sedmdesáti kardinálů a dvaceti arcibiskupů a biskupů. Zasedal jsem v ní jako předseda shromáždění arcibiskupů a biskupů francouzské západní Afriky. Papež Jan XXIII. často řídil naše setkání.

Je potřeba říci, že to bylo jako bitevní pole. Kdo vyhraje? Liberálové nebo opravdoví katolíci solidarizující se všemi papeži v odsuzování liberalismu? Na jedné straně ti první chtěli, aby Církev vyhlásila jejich teze o svobodě, neutralitě společnosti a nepřítomnosti Pána Ježíše ve veřejném životě. Na druhé straně existovaly prudké a živé reakce naprosto opačné.. Takže my katolíci již nebudeme mít právo mít své katolické státy, pouze proto, abychom nešokovali muslimské, buddhistické nebo protestantské náboženství, zatímco oni se rozšiřují? A to výlučně pod záminkou nepůsobení jim křivdy, zatím co oni nám křivdí zjevným způsobem?

Například v protestantských zemích můžete být protestantem zcela otevřeně. Například v kantonu Vaud dali do své ústavy bod, hovořící o tom, že protestantismus je státní náboženství, podobně je tomu ve Švédsku, Norsku, Anglii, Holandsku, nebo také v Dánsku; v těchto zemích je protestantské náboženství jediný náboženstvím uznaným státem.

Liberálové ničí katolické státy

Proto tedy nebudeme mít již právo na to mít svůj katolický stát? Kanton Valais byl z 90% katolický. Protože liberálové vyhráli na koncilu a v současnosti převažují v Římě, vymohli si prostřednictvím nuncia v Bernu od biskupa Adama (jehož jsem dobře znal a byl jsem jeho blízkým přítelem), aby jednou provždy skončil s katolický kantonem ve Valais. Samotná ústava kantonu Valais prohlašovala, že katolické náboženství je jediným veřejným náboženstvím uznaným státem; jedním slovem bylo to uznání našeho Pána Ježíše Krista za Krále kantonu Valais. Takže i biskup Adam, přestože je zcela nakloněn Tradici (on, který během koncilu bojoval za panování Pána Ježíše), zaslal všem svým věřícím pastýřský list, naléhající, aby kanton Valais změnil svou ústavu a oficiálně se stál neutrální.

Na můj dotaz ohledně této věci mi bylo odpovězeno, že projekt pocházel od nuncia. Jel jsem proto do Bernu a on mi potvrdil, že skutečně biskup Adam to napsal na jeho příkaz.

Nestydíte se Excellence požadovat, aby náš Pán Ježíš Kristus přestal kralovat ve Valaise?

Ach, v současnosti to už není možné, chápete excellence, to není možné.

A protestanti, jestli pak je půjdete požádat, aby přestali uznávat protestantismus za oficiální náboženství v kantonu Vaud nebo v Dánsku? A my katolíci už bychom neměli mít právo na to, aby existoval katolický stát, v němž by katolické náboženství bylo jediným uznaným náboženstvím?

Ach, v současnosti to už není možné!

Co pak uděláte excellence s krásnou encyklikou Quas primas, jíž Pius XI. připomíná, že Ježíš Kristus musí kralovat ve všech státech a nade všemi národy?

Och, dnes by to již papež nenapsal!

No ještě toto! Ta encyklika byla napsána v r. 1925 Piem XI. aby připomínala všem biskupům nauku o panování Našeho Pána Ježíše Krista ve společnosti a prosím – současní biskupové dělají cosi naprosto obráceného!

Naneštěstí se to podařilo; kanton Valais již oficiálně není katolickým kantonem. Církev je v něm uznávána z titulu jako prvního lepšího soukromého sdružení, zároveň s jinými náboženstvími, které mají právo se ve Valais usadit.

Kardinál Bea mluvčím liberálů

Jak se to stalo? Jistého dne kardinál Ottaviani a kardinál Bea nám přinesli dva nepředstavitelně důležité dokumenty. Ty dva dokumenty představují dva tábory v Církvi; první symbolizuje francouzskou revoluci, druhý katolickou Tradici. První je dokument kardinála Bey, druhý kardinála Ottavianiho, prefekta komise.

Ve svém dokumentu kardinál Ottaviani hovoří o „náboženské toleranci“. To označuje, že dokud v katolických státech existuje jiná náboženství, je potřeba je tolerovat, ale nepřiznávat jim tutéž svobodu jako Církvi; je potřeba je tolerovat, podobně jako se tolerují hříchy a bludy, protože není možno všechno odstranit. Ve společnosti je nutná jistá tolerance, což ovšem naprosto neznamená, že se schvaluje zlo.

Když přišla řada na kardinála Ottavianiho, aby představil svůj dokument, který byl pouze potvrzením učení vždy učeným katolickou Církví hlavní přípravné komisi, povstal kardinál Bea a prohlásil, že je proti. Kardinál Ruffini ze Sicílie se vložil do sporu, aby ukončil ten malý skandál vyvolaný dvěma kardinály, kteří se tak prudce srazili za přítomnosti všech ostatních. Požádal, aby se obrátili na vyšší moc, to znamená na papeže, který v ten den neřídil zasedání. Avšak kardinál Bea nesouhlasil:

„chci, aby se hlasovalo, abych věděl, kdo je se mnou a kdo s kardinálem Ottavianim“.

Přistoupilo se k hlasování, sedmdesát kardinálů, biskupové a také čtyři přítomní představení řeholních řádů se rozdělili na dvě, přesně stejné skupiny. Kardinálové latinského původu, italského, španělského a jihoamerického byli s kardinálem Ottavianim. Naproti tomu kardinálové američtí, angličtí, němečtí a francouzští byli s kardinálem Beou. Takže z důvodu tak základní otázky v učení Církve: panování Našeho Pána Ježíše Krista jsme se ocitli tváří tvář rozdělené Církvi.

Protože to bylo poslední zasedání bylo možno si položit otázku jak dopadne koncil, když už nyní je polovina kardinálů nakloněna náboženské toleranci kardinála Ottavianiho a druhá přijala náboženskou svobodu kardinála Bey odvolávajícího se na francouzskou revoluci a také na deklaraci lidských práv. Dobrá, během koncilu byl také boj a je potřeba přiznat, že liberálové jej vyhráli. Jaký to skandál! A tímto

způsobem vzniklo toto nové náboženství odvozující se více z francouzské revoluce než z katolické tradice a také onen slavný ekumenismus, v němž všechna náboženství jsou si rovna. Nyní jste schopni porozumět současné situaci; je výsledkem vítězství liberálů na koncilu.

Přesto nastaly mocenské rozpory; protože papež prakticky přestoupil na stranu přívrženců náboženské svobody, obsadili liberálové většinu úřadů v Římě a dodnes je okupují.

Vždy jsem proti tomu bojoval, podobně jako biskup de Castro Mayer a mnoho jiných účastníků koncilu. Protože není možno přistoupit na to, aby Pán Ježíš byl zbaven své koruny. Církev byla založena na zásadě, že Pán Ježíš musí kralovat na zemi tak jako kraluje v nebi.

Bud' vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi; tak ať se vůle Pána Ježíše plní všude a ne jen v rodinách! Avšak nyní, když liberálové kralují v Římě (tentýž liberalismus, který byl pro naše autory v r. 1926 nejhorším nepřítelem Církve), jsme svědky ničení Církve.

Skutečně existuje přetržení, avšak my zůstáváme ve spojení se všemi papeži až do koncilu, kdy se kardinál Bea ani jednou ve svém dokumentu na ně neodvolává. Nemohl se odvolat na žádného papeže, protože jeho učení je nové a co víc vždy bylo jimi odsuzováno. V projektu kardinála Ottavianiho je více stran s poznámkami nežli vlastního textu; odvolává se na papeže, koncily, na celé učení Církve. Náboženská tolerance zůstává v naprostém spojení s Tradicí.

Zásadou Církve bylo vždy hlásání pravdy a tolerování bludu, když nemohla nic jiného dělat. Vždy pečovala o to, aby byly misie, snažila se o umenšování bludů a vedení k pravdě. Církev však přesto nikdy netvrdila, že existuje právo na to, aby někdo setrval právě tak v bludu jako v pravdě, že je právo na to být jak budhistou, tak katolíkem. To je nemožné, jediné že by katolické náboženství již přestalo být jediným pravým náboženstvím. To představuje největší katastrofu pro Církev; zažili jsme tuto válku během koncilu a stále ji ještě zažíváme.

Následky neutrality

Pokud již katolická církev není nevyhnutelně jedinou oficiálně uznávanou vyvolává to povážlivé následky tak jak to můžeme potvrdit na příkladu Valais. Náboženství se podřídila státům, (zatímco kdysi se spíše státy podřizovaly náboženství) i vlády se staly jejich pány. Když

bylo katolické náboženství jediným veřejně uznaným náboženstvím, Pán Ježíš kraloval a stát si nemohl dělat to, co by chtěl. Ale v současnosti souběžně s neutralitou se stala náboženství čímsi na úrovni běžných soukromých sdružení existujících ve státě, která je možno zrušit nebo se do nich vměšovat., když například brání tomu, aby se v místě usadily jisté sekty Ve Valais. Ale brzy budou zřejmě vydány právní povolení na stavbu budovy budhistických svatyní.

Když byl stát katolický, odpíral jiným náboženstvím právo na veřejné svatyně. Toleroval pouze soukromé náboženské praktiky a bránil tak pohoršení, které by vyvolávaly takové budovy přitahující křesťany do falešných náboženství.

Dalším nevyhnutným následkem (neutality státu) je nemorálnost, protože všechna tato náboženství mají morálku jinou než je morálka Církve: polygamie, rozvod nebo jiné praktiky v rozporu s katolickým manželstvím. Protestantismus, buddhismus atd., jsou náboženství nemorální a jejich nt uje nakonec mezi katolíky. Proto také katolické státy si dávaly jako závazek neumožnění tohoto katolíkům.

Takže ve všech zemích, které uznávaly pouze katolické náboženství (v Kolumbii, Brazílii, Chile atd.) Řím intervenoval, aby byla dána svoboda všem náboženstvím. Následek toho byla invaze sekt příšlých ze severní Ameriky, disponujících velkým množstvím peněz. Předtím, aby chránily víru svých obyvatel, státy neumožňovaly pronikání všech těchto sekt. Ovšem ve chvíli, kdy stát již nemá žádné náboženství, a kdy se Církve domáhá toho aby byla uznána všechna náboženství, jsou dveře otevřeny dokořán. A jsme svědky neuvěřitelné invaze: Moon, adventisti, svědkové Jehovovy; do té míry, že dokonce sami biskupové se sešli v jižní Americe, aby se zabývali na vážností situace. Někteří hovoří o čtyřiceti milionech, jiní o šedesáti milionech jihoamerických katolíků, kteří přešli k sektám od roku 1968, tedy od doby koncilu! (přednáška z r. 1980). To je strašlivý skutek osoby kardinála Bey. Apostasie mnoha milionů katolíků. Podobnou věc lze potvrdit prakticky všude; například ve Francii, kde stále více Francouzů přechází na islám, k sektám nebo do zednářských lóží.

Je to všeobecná apostasie a proto se tedy stavíme na odpor, avšak římské úřady by chtěly, abychom toto všechno přijali. Když jsem s nimi hovořil v Římě, bylo po mně požadováno, abych uznal, tak jak kardinál Bea náboženskou svobodu. Avšak řekl jsem, ne; to nemohu udělat! Má

víra je víra kardinála Ottavianiho, věrného všem papežům a ne ta nová, vždy všemi papeži odsuzovaná doktrína.

To je vlastně důvod proč klademe odpor a proč se nemůžeme dohodnout. Není to pouze otázka mše, protože mše je vlastně jedním z následků snahy o sbližování se s protestantismem a proto pokus o změnu liturgie, svátostí, katechismu atd. ...

Základy našich postojů

Skutečným a základní rozporem je věc vlády Našeho Pána Ježíše Krista. **Opportet Illum regnare**, říká nám svatý Pavel; Pán Ježíš přišel, aby panoval. Oni říkají „ne“ a my společně se všemi papeži říkáme „ano“! Pán Ježíš nepřišel proto, aby zůstal skrytý uvnitř domů, bez možnosti vyjít navenek. K čemu tedy byli všichni ti misionáři, z nichž se mnozí dali zmasakrovat? Proto, aby hlásali, že Ježíš Kristus je jediný a pravý Bůh, proto, aby říkali pohanům, aby se obrátili. Pohané je proto chtěli zničit, avšak oni neváhali dát svůj život, aby mohli dále hlásat učení Našeho Pána Ježíše Krista. V současnosti by bylo potřeba dělat cosi opačného; bylo by potřeba říkat pohanům:

„Vaše náboženství je dobré, zachovávejte ho dál, ale pod podmínkou, že budete dobrými budhisty, dobrými muslimy, nebo také dobrými pohaný!“

Proto se tedy nemůžeme s nimi dohodnout – protože my jsme poslušní Pána Ježíše, který řekl apoštolům:

„Jděte učit evangelium až na konec světa“.

Proto se také nemůžeme divit, že se nám nedaří dohodnout se s Římem. Nebude to možné tak dlouho, dokud se Řím nevrátí k víře v panování Našeho Pána Ježíše Krista, tak dlouho, dokud bude tvrdit, že všechna náboženství jsou dobrá. Srážíme se na tomto bodu katolické víry, podobně jako se sráželi kardinál Bea a kardinál Ottaviani, podobně jako se sráželi všichni papežové s liberalismem. Je to ten stejný problém, ten stejný proud, identické ideje a identické rozdělení uvnitř Církve.

Před koncilem papežové a Řím podporovali Tradici a odsuzovali liberalismus, mezitím však liberálové zabrali jejich místa. Oni jsou zjevně proti tradicionalistům, proto jsme pronásledováni. Avšak jsme klidní, protože zůstáváme ve spojení se všemi papeži počínaje od dob Pána Ježíše a apoštolů. Zachováváme jejich víru a nepřejdeme dnes na revoluční víru v deklaraci lidských práv. Nechceme být dětmi revoluce z 1789 roku, toužíme po tom, být dětmi Pána Ježíše, syny evangelia.

Představitelé katolické Církve říkají, že každý člověk je svobodný a že je možno shromáždit všechna náboženství, abychom se modlili jako v Assisi. Je to obludná věc a v den, kdy Pán vzplane hněvem, bude to skutečný hněv. Pokud Pán Ježíš káral židy a to tímto a ne jiným způsobem, učinil to proto, že nechtěli v Něj uvěřit. Oznámil, že Jeruzalém bude srovnán se zemí a Jeruzalém byl srovnán se zemí a chrám dosud nebyl vybudován. Dnes by Pán Ježíš mohl říci totéž, když již všichni pastýři jsou proti Němu a nechtějí věřit v Jeho obecné kralování.

Je potřeba být věrný učení Církve. Zůstaňte oddáni Pánu Ježíši, který je pro nás vším. To On, Vládce nás bude soudit, tak jako bude soudit všechny lidi. Je potřeba se modlit, aby již nastala Jeho vláda, i když budete z toho důvodu pronásledováni.

To je současná situace, zcela mimořádná jak se může zdát. Já jsem to nevymyslel. Jak to, že jsem se ocitl ve skutečné opozici vůči liberalismu úplně sám, zatímco obrovská většina biskupů (a dokonce římských biskupů) je mu nakloněna? To je velké tajemství. Tím, že jsem zůstal stále věrný tomu, co hlásali papežové, zůstal jsem skutečně úplně sám...

Nejdůležitější je být s Pánem Ježíšem, dokonce i když je nutné být sám. Pokud se zůstane ve shodě s celým učením Církve z průběhu dvaceti staletí necítí se strach. Není se o co obávat. Svěřme se milosti Boží! Pán Bůh, který zná budoucnost, jednoho dne navrátí řád, protože církev nemůže být do nekonečna v současné situaci.

Důvěřujme proto Největší Panně a Pána Ježíši a nebuďme ani znechuceni ani ustaraní, protože jsme pokračováním Církve. Buďme klidni. Ať Vám Bůh žehná!

K čemu vede liberalismus?

Myslím si, že k tomu abychom bránili katolickou víru je nutno odpovědět na výzvu věrných věřících a kněží, kteří si uvědomují stav věcí z povahy situace v jaké se v současnosti nachází Církev a pokusit se úměrně mým silám ukázat jim příčiny a důvody této krize, ukazující i prostředky k nápravě. Pokud jde o mně, nepřicházíme sem abych obhajoval nějaké názory či orientaci v Církvi, přicházím, abych skutečně bránil víru, tak, jak jsem to učinil během minulého měsíce v Kanadě a o něco dříve v Anglii a v Belgii.

Církev a liberalismus

Myslím si, že není možno porozumět situaci v Církvi bez toho, abychom se neodvolali na situaci v minulém století. V průběhu 19. a 20. století takoví papežové jako Pius VI., Pius VII., Řehoř XVI., Pius IX., svatý Pius X. a Pius XII. museli bojovat s liberalismem a bludy liberálního katolicismu. Byli nuceni neustále potvrzovat pravost Církve, jediného prostředku spásy a hovořit o nutnosti náležení k Církvi, protože jediné ona vlastní celou pravdu svěřenou jí Ježíšem Kristem. Ohledně tohoto bodu měli liberálové jiné mínění (papeži neustále odsuzované, avšak přesto stále znovu vyplouvající na povrch), které může objasnit současnou situaci Církve: věčná touha sloučení principů revoluce z roku 1789 s principy Církve*.

---

* Například kardinál Ratzinger pronesl v Le Monde 17. 10. 1992: „*Nechceme vnutit Západu katolicismus, toužíme pouze po tom, aby základní hodnoty christianismu a liberální hodnoty dominující dnešnímu světu se mohly setkat a vzájemně obohatit.*“

Dobře znáte tyto principy. Jsou to principy protestantismu. Protestantismus je ze své podstaty liberální a prakticky z něj se odvozují filosofové XVIII. století: Voltaire, Rousseau, Diderot a všichni ti, kteří se stali mluvčími liberální filosofie (ve smyslu osvobození se od všech závazků a povinností a obzvláště od nátlaku pravdy). Pravda zavazuje naše myšlení poznáním věcí takovými jaké ony jsou, ve své skutečnosti, která se nám vnucuje. Avšak liberál nechce, aby mu byla vnucována pravda z vnějšku – skrze víru, Zjevení, nebo skrze Církev; touží po tom stvořit vlastní pravdu, chce se **osvobodit od dogmatu**. Ve jménu vlastní inteligence, lidského rozumu, vědy liberál **odmítá** proto také **víru**. Nakonec ve jménu třetího elementu liberalismu, liberál touží po tom, osvobodit se od zákona. Myslí si, že je to pouze jeho vlastní svědomí může být pro něho pravidlem a jeho zákonem a v konsekvenci toho odmítá celý mravní zákon. Prakticky toto osvobození a svoboda stojí v základech liberalismu. Z jejího důvodu liberál odmítá veškerou autoritu: autoritu Boha, který je Pravda, autoritu Ježíše Krista, který je Zjevením, autoritu společnosti. A tak počínaje protestantismem a skrze tyto filosofy, tyto liberály a všechny jejich nástupce přicházíme k celkové zničení společnosti.

Až do II. vat. koncilu je možno říci, že Církev ústy svých papežů, vždy odporovala liberalismu. Vždy odsuzovala jeho bludy a připomínala nutnost přijetí pravdy a víry a práva. Zde vidíme ohromný rozpor: protože liberalismus je proti autoritě, jejich spolužití je nemožné.

Tak liberalismus zvolna prosákl do církve, do nitra Církve, pronikající nejprve povahu seminaristů, poté zas smýšlení biskupů a duchovních osob. Oni se chtěli tímto způsobem připojit k těm stejným principům a naivně si mysleli, že si je Církev může přisvojit bez většího nebezpečí. To se právě odehrálo na koncilu a **nebylo to nic jiného než pokus o asimilaci principů liberalismu, pokus o unii mezi Církví a liberalismem**. Mnohokrát jsem už o tom hovořil v mých přednáškách: kolegialita, ekumenismus a náboženská svoboda jsou tři hlavní otázky, které vyvolaly nejvášnivější diskuse během koncilu. Tedy, dobře si to zapamatujte, ony odpovídají přesně třem základním liberálním principům: volnosti, rovnosti a bratrství. **Volnost**, to je **náboženská svoboda**. Byla snaha ji zavést ne v takové formě, jak ji chápe Církev, ale jak ji chápou liberálové a revoluce. **Rovnost** znamená **kolegialitu**, to je demokracie zavedena do Církve. **Ekumenismus** zase **bratrství**.

Všechny bratrsky obejmout; muslimy, protestanty, budhisty, všechna náboženství, všichni jsme **bratři**.

Dobrá, jsou to principy revoluce, které pronikly na koncil prostřednictvím těchto tří pojmů, zatímco nikdy nebyla řeč o ekumenismu tak, jak ho chápal koncil. Víme, že byly ekumenické koncily, tzn. všeobecné, na kterých se scházeli všichni biskupové. Známe také světovou radu Církví, která je protestantským svazkem všech protestantských odnoží. Ekumenismus se začal „*provokovat*“ již krátce před koncilem, ale velice opatrně: šlo pouze o nesmělý dialog mezi katolíky a protestanty. Avšak ekumenismus jak je chápán v současnosti (a jehož důsledky jsou vidět ve vzájemných vztazích protestantů a katolíků nebo také v slitině katolického kultu a modlitbách se všemi náboženstvími) je bludný ekumenismus, který je právě hlavním příčinou rozkladu katolického náboženství.

Náboženská svoboda

Podobě náboženská svoboda v ústech papežů (kdykoli o ní hovořili) byla svobodou jednoho a ne mnoha náboženství, což není tou stejnou věcí. Papežové neustále hlásali svobodu pravdy, pravého náboženství, katolického náboženství, ale ne všech náboženství a také bludu. Může jim být dopřána tolerance, ale bez vlastnění stejných práv, která patří Církvi. Velice zřetelně to prohlásil Pius VII., když řekl Ludvíkovi XVIII. ohledně svobody kultů, která dříve ve Francii neexistovala:

„Zavedením svobody všech kultů bez výjimky se směšuje pravda s bludem a staví se na stejnou úroveň sekty a židovská proradnost s neposkvrněnou Nevěstou Kristovou, s Církví, mimo Níž není spásy.“

Všichni papežové mluvili stejně. Přečtěte si koncilní dokument O náboženské svobodě a podívejte se že se prakticky požaduje na všech státech, aby se postavila všechna náboženství na tutéž úroveň a daly jim ta stejná práva, aby ony mohly vlastnit své vlastní organizace, své školy, svůj tisk, aby všechny mohly rozšiřovat své ideje. To je neslýchaně vážná věc! Z tohoto důvodu bylo zapotřebí zrevidovat všechny konkordáty s katolickými státy a vlastně ve jménu svobody vyznání se od nich požaduje změna nejen v konkordátu, ale také v ústavách!

Jako konkrétní příklad vám mohu uvést Kolumbii, ale právě tak dobře by bylo možno ho vztáhnout na Španělsko. Byl jsem právě v Kolumbii,

když prezident republiky oznamoval lidu, že na žádost Apoštolského Stolce byl odstraněn první článek ústavy státu výslovně uvádějící, že „**Náboženství katolické je jediným náboženstvím uznaným Kolumbijskou republikou.**“ Prezident vyjádřil smutek, nad tím, když si představí, jak mnoho katolíků bude zaskočeno tím, že bylo odstraněno království Našeho Pána Ježíše Krista v jejich zemi. Dodal, že protože on osobně je a zůstává katolíkem, bude nepřetržitě pečovat o to, aby katolickému náboženství byla projevována obrovská úcta a že udělá pro Církev vše, co bude v jeho moci, avšak bohužel od této chvíle katolicismus již není jediným náboženstvím uznaným oficiálně Kolumbií. Nuncius pronesl proslov na téma pokroku, rozvoje a lidské důstojnosti, za který by se nemusel stydět žádný zednář. A předseda biskupské konference, aby ospravedlnil fakt, že katolické náboženství již není jediným náboženstvím uznávaným v Kolumbijské republice (přesto, že prezident řekl, že 98 % Kolumbijců představují katolíci a pouze 2% nekatolíci), pronesl třetí řeč, odvolávající se jednoduše na koncilní dokument o **Náboženské svobodě**. Později jsem se dozvěděl od sekretáře biskupské konference, že aby toho dosáhli obléhali po dva roky ve jménu římského státního sekretariátu rezidenci prezidenta republiky. Tento příklad je nesmírně závažný a týká se především Španělska, protože si můžeme být jisti, že tytéž osoby z Apoštolského Stolce se nyní domáhají také pro ně nejen odstranění konkordátu, ale také změny ústavy.*

Jistě si kladete otázku, jak mohli koncilní otcové s něčím takovým souhlasit. Přesto Vás ujišťuji, že nás bylo dvě stě padesát biskupů, kteří jsme pochopili obrovské nebezpečí hrozící všem katolickým státům

---

* Po občanské válce vrátil generál Franco Španělsku mír v r. 1939. V r. 1947 po hlasování navrhl schválit ústavu o nástupnictví trůnu, čímž vrátil Španělsko k monarchii, („Státu katolickému a sociálnímu“) V srpnu 1953 podobně jako to učinil Alfons XIII. uzavřel generál nový konkordát se Svatou Stolicí.

Po ukončení II. vat. koncilu (8. 12. 1965) jehož teoretické a praktické následky vyvolaly silné zmatení v duchu španělského kléru po nátlaku Apoštolského Stolce přistoupil generál Franko na reformu ústavy v listopadu 1966, uznávající náboženskou svobodu, avšak katolicismus zůstával dále státním náboženstvím. 22. 7. 1969 ratifikovala rada Kortézů volbu Juana Carlose jako nástupce Caudilla s titulem krále. Když se stav generála stával stále více znepokojujícím (umřel 20. listopadu 1975), obdržel Juan Carlos investitu od Cortézů, současně s oprávněními hlavy státu. Následujícího dne upravil parlament ústavu, znovu potvrdil náboženskou svobodu; katolicismus již neměl status státního náboženství. V rámci pokoncilních reforem již Vatikán nechce slyšet o konkordátech mezi Apoštolským Stolicem a státy. Uzavřel s Madridem v r. 1979 běžnou dohodu omezující se na výměnu diplomatických představitelů.

z důvodu **Deklarace o náboženské svobodě** a že jsme udělali vše co bylo možné, abychom zabránili jejímu schválení. Neboť ve svém souhrnu vede k tomu, že stát již nemůže patřit k pravému náboženství, ale naopak je povinen dovolit všem náboženstvím rozvíjet se v úplné svobodě, bez vměšování se do nich. To je ovšem absolutně v rozporu s vládou Našeho Pána Ježíše Krista a v rozporu se zájmy samotné Církve.

K čemu existuje Církev na zemi, když ne k tomu, aby propagovala kralování Našeho Pána Ježíše Krista a zavedení skrze Něj křesťanské civilizace, jediné možné a přijatelné? Protože jak říká svatý Petr neexistuje nic mimo Našeho Pána Ježíše Krista: **Non est in alio alioque salus**; abychom došli spásy, nebylo nám dáno na zemi jiné jméno, kromě jména Našeho Pána Ježíše Krista. Takže pokud nějaký stát společně se svými představiteli a 98% obyvatel je katolický, je povinnost hlavy státu zachovat víru, jediný zdroj spásy, ve spolupráci s Církví s cílem udržení duší v jednotě s našim Pánem Ježíšem Kristem a jejich spasením. Stát je proto povinen odmítnout jiná náboženství nebo, když není jiné východisko nanejvýš je tolerovat. To je to, co vždy Církev učila ve vztahu k roli každého katolického představitele státu.

Aby se toto vše změnilo, tvrdilo se na koncilu, že ve chvíli, kdy přestanou existovat katolické státy přijme za to na oplátku Rusko následně náboženskou svobodu. Avšak to byla záminka, abychom byli oklamáni, když i ti, kteří nám to tvrdili dobře věděli, že Rusko by nikdy na něco podobného nepřistoupilo.

Proto jediné odůvodnění vzniku **Deklarace o náboženské svobodě** směřuje naše podezření ke vlivu zednářství, jehož cílem je odstranění království Našeho Pána Ježíše Krista na zemi a zavedení osobitého druhu universálního náboženství. Tedy všechno to, co nepochází od Našeho Pána Ježíše Krista, nevyhnutelně pochází od d'ábla.

Pater Congar, když mu bylo vysvětlováno, že Církev aby spasila duše musí nutně hlásat pravdu a Zjevení Našeho Pána Ježíše Krista odpověděl, že s v současnosti se již na tyto věci nenazírá pod úhlem pravdy, ale pod úhlem lidské důstojnosti. Avšak co je to lidská důstojnost ne-li milování pravdy a dobra? A proto pokud je pravda a dobro Náš Pán Ježíš Kristus, tak jsme byli přivedeni k Němu. Pokud ovšem pod záminkou lidské důstojnosti je potřeba každému dovolit svobodně si vybrat své náboženství, když mají stejnou hodnotu, pak Církev již nemůže být misijní a nemůže již hlásat evangelium.

Tato **deklarace o náboženské svobodě** je proto textem, jenž ničí nejhlubší základy jakož i misionářského ducha Církve, text ruinující všechny katolické státy a katolickou společnost.

Kolegialita

„Přejdeme dále ke druhé skutečnosti, to znamená k té, která zavedla do Církve demokracii, čili ke kolegialitě. Proč kolegialita?“

Proto, aby byl zaveden tento princip odporující veškeré autoritě, bez ohledu na to zda je to autorita papeže, biskupů nebo kněží, kdy je zapotřebí vždy se radit s těmi kteří jsou níže než vy neboť je potřeba se dohodnout na účasti každého katolíka při uskutečňování moci. Tedy obzvláště v Církvi svaté, kde je moc osobní, je to věc velice závažná. Například moc papeže pochází bezprostředně od samotného Boha, protože kardinálové pouze volí papeže; neudělují mu však moc. Podobně moc biskupa v jeho diecézi mu bývá udělena současně se svěcením. Také farář je určeným pastýřem pro svou farnost; dostává moc shora na ne od svých farníků. Dostává svou moc od Boha, neboť má podíl na Jeho moci.

Ostatně každá autorita pochází od Boha, svatý apoštol Pavel říká: **Omnis potestas a Deo.**

Dokonce otec rodiny, dokonce i ten nejmenší, kdo vykonává nějakou moc nad jinými je jistým způsobem vždy účasten na moci Boží. Naopak princip kolegiality výslovně protirečí této moci, protože vytváří synody, farní rady, biskupské shromáždění, bez nichž se již moc nemůže prakticky vykonávat ve smyslu morálním (dokonce pokud ještě je schopna cosi dělat fyzicky) pod hrozbou rizika setkáním se s obrovskými těžkostmi. Biskup proto nemůže nic dělat bez své kněžské rady, farář bez své farní rady, papež bez synody nebo biskupské konference.

V současnosti, když se předkládá žádost papeži, je kolikrát slyšet hlas římských kongregací, odkazujících nás na biskupské konference.

Kolegialita se tak stává bariérou umístěnou mezi biskupy, kněze, věřící a papeže, zatímco kdysi byl papež Otcem všech a i ten nejmenší ze všech prostých věřících mu mohl napsat a obdržet odpověď a viděl, že jeho věc byla vyslechnuta a zaznamenána. Avšak v současnosti se dokonce ani biskupové nemohou přímo obrátit na papeže; jsou odkázáni na biskupskou konferenci.

Ovšem biskupská konference není božská instituce a zavedením demokratických orgánů tohoto typu bylo bezpochyby zničeno uskutečňování Boží moci v Církvi . Biskupové se bojí jeden druhého a když jsou například požadováni, aby řekli svůj názor ohledně semináře, škol nebo katechismu odpovídají, že nemají na to oprávnění a nemohou dělat nic bez dohody se svými spolubratry z biskupské konference anebo s tou či onou komisí. To představuj neslýchaně vážný problém, protože biskup, který již nemá svobodu řízení ve vlastní diecézi, přestal být jejím otcem. Bez pochyby je velice užitečnou věcí, když se biskupové vzájemně radí, ale to vše bylo předvídáno již starým kanonickým právem. Biskup měl svou radu, ale jedine s poradní hlasem, bez moci rozhodovací. Volil ji bez jakékoliv nátlaku a sám jmenoval její členy, zatímco v současnosti jsou všechny tyto rady voleny tzn. že jejich členové jsou biskupovy vnuceni. Taktéž biskupské konference nejsou sami o sobě špatnou věcí, pokud se jejich moc omezuje na lepší porozumění například při zřizování semináře, university, nebo při vydávání katolických spisů. Je dobrá věc, když se biskupové společně radí, ale je věcí absolutně nepřijatelnou, když to vede k vytváření samostatných orgánů, které neumožňují biskupovi udělat cokoliv v diecézi bez předchozí konsultace rozmanitých komisí založených biskupskou konferencí. Je to v rozporu se zákony Církve, že ve věci týkajících se seminářů, tisku, škol, nebo katechismu je biskup závislý na tomto typu komisí.

Ekumenismus

Je potřeba se také zmínit o následcích ekumenismu; především liturgické reformě, která podle mého názoru vyplývá z falešného ekumenismu toužícího více či méně nás přiblížit k protestantismu. Je zde snaha přiblížit nás protestantům ne skrze přitáhnutí jich ke katolicismu, ale naopak připodobňováním katolicismu protestantismu.

Z toho důvodu bylo změněno formulace Nejsvětější oběti mše svaté jakož i formulí svátostí, upraven kněžský breviář, kalendář. To vše bylo učiněno proto, aby zmizelo vše, co by mohlo být nepřijatelné pro protestanty. Avšak skrze neustálé konsultace s protestanty ohledně směřování reformy dochází jistým způsobem k eliminaci všeho toho, co je typicky katolickém, všechno to, co je v rozporu s protestantskými bludy, obzvláště všeho, co připomíná naši víru.

Pokud například prostudujete nové pohřební texty, uvidíte, že se v nich již nedělají rozdíly mezi tělem a duší. Když se dokonce hovoří o „životní zásadě“ je to velice nebezpečné. Z breviáře byly odstraněny všechny zlořečící žalmy, které chválí Boha za zničení nepřátel náboženství a Církve. Proč? Cožpak bychom dnes museli cenzurovat i Ducha svatého? Proto to vlastně děláme vybíráme žalmy odpovídající protestantům.

Také co se týče Mše, abychom se připodobnili židům, bylo zavedeno nové ofertorium, které není nic jiného než židovské požehnání pocházející ze 4. století, modlitbou rabína žehnajícího společnou hostinu.

Pokud hovoříme o změnách v kánonu a obzvláště o změnu konsekrační formule, naleznete ji u Luthera. Když i on připojil „*Quod pro vobis tradetur*“ po „*Hoc est corpus*“:

„to je mé tělo, které se za vás vydává“.

Nebot' Luther zavedl tuto sova, aby důkladněji vytvořil večeři, která je pro protestanty pouze hostinou a ne obětí.

Koncil tridentský však zřetelně říká, že:

„ten, kdo tvrdí, že během večeře se odehrála pouze hostina a ne obět', budíž vyloučen“;

nebot' během Večeře Páně se uskutečnila skutečná obět': obět' Pána Ježíše, vydávajícího své Tělo a svou Krev a přinášejícího tímto způsobem Obět', kterou musel přinést na kříži. Protestanti to popírají a nechtějí přesně odehrát popis večeře, pojímanou jimi jako připomínání památky. Z této příčiny vyslovují také oni konsekrační slova bez změny tónu a bez jejich zvláštního zvýraznění. Proto také my, římská katolíci používající římský misál, si okamžitě umíme představit tu věc, že ve Mši svaté se odehrává mimořádné tajemství, tajemství reálné přítomnosti Našeho Pána Ježíše Krista, pokračujícího ve Své Oběti Kříže při každé Mši svaté.

Protestantská koncepce je mrtvá, protože je výlučně historická: týká se věci která se odehrála v minulosti. Naopak v katolickém pojetí představuje Mše skutečnou obět', tu stejnou, která se odehrála na Kalvárii. Není žádný rozdíl mezi Kalvárií a Mší svatou kromě toho, že obět' na Kalvárii byla krvavá a při Mši svaté je nekrvavá; avšak v jedné i druhé je Náš Pán Ježíš Kristus současně obětí i knězem. Jsme pouze jeho služebníky; konáme v osobě Krista, ale skutečným knězem je On sám..

Proto jsou také ve římském kánonu všechna gesta kněze zřetelná: Snižuje na chvíli hlas před vyslovení zázračných slov, během nichž se uskutečňuje ten nejmimořádnější zázrak Pána Ježíše, **zázrak**

představující základy celé křesťanské civilizace. Nezapomínejme nikdy na to: celá křesťanská civilizace je obsažena v konsekračních slovech vyslovených knězem, protože oběť přinesená z chleba a vína je křesťanskou koncepcí života. Křesťan je povinen přinést se v oběť společně s Pánem Ježíšem; řeholník a řeholnice nejsou ničím jiným, než obětmi přinesenými veřejně Církví; kněz se spojuje s obětí na oltáři. Všechno to nachází odraz v křesťanské civilizaci, jejíž prostředky se nachází na oltáři v konsekračních slovech svaté mešní oběti. Proto jsou tedy naše kostely tak krásné, naše katedrály, naše překrásné svatyně byly vždy vzklenuty nad oltáři. Avšak pro protestanta je toto vše mrtvá věc, protože jeho náboženství je pouze historickým náboženstvím. Proč se nám tedy přikazuje následovat protestanty? Proč se touží po tom, aby kněz recitoval konsekrační slova tím stejným tónem jako zbytek Mše? Bez hlubšího sklonění, pouze s jedním pokleknutím po pozdvihování? To vše je neslýchaně nebezpečné a následkem této touhy po podobání se protestantům se jimi nakonec staneme. Především děti, které nebudou znát odvěký způsob sloužení Mše, přijmou protestantskou mentalitu. Na dotaz co se děje na oltáři odpovídají, že je to hostina, Večeře, Eucharistie, komunio, ale málo kdy řeknou, že to je to, co se dělo na Kalvárii, že je to Oběť Našeho Pána Ježíše. Nevědí to, protože se jim to již neříká, již se v to nevěří. Dokonce kněží začínají zpochybňovat skutečnou přítomnost. Nejsvětější Svátost se umísťuje daleko od oltáře, bez ohledu kdo jej rozdává, bez ohledu jak a s jakou úctou, protože se již nevěří v ve skutečnost svaté Oběti mše svaté.

Dalším závažným následkem ekumenismu je nutno zmínit **reformu katechismu**, katecheze. Ve skutečnosti se přímo nepopírají, ale staví se bokem jisté pravdy, o kterých se již nemluví. Nehovoří se již tolik o andělech, o soudu, o očistci a (z vážnějších důvodů) o pekle. Hovoří se o Panně Marii, ale neříká se již, že byl vždy panna, už ne **semper Virgo**, ale pouze **virgo**. Zapomíná se také připomínat dědičný hřích a při tom tyto věci jsou základem našeho náboženství a nelze je pominout mlčením.

Říká se nám, že mluvením dětem o pekle o očistci nebo o dědičném hříchu je vybavujeme komplexy a že proto není nutné zdůrazňovat tyto věci. Říká se nám, že naše náboženství se musí především vyvíjet a že je nutno jej přizpůsobit skutečnosti. Ale tím, že se takto mění katechese (a děje se to ve všech zemích) dochází k přetvoření víry a změny jejího samotného pojetí.

Protože naše víra, katolická víra je souhlasem našeho myšlení se Zjevením učiněným Naším Pánem Ježíšem Kristem s ohledem na autoritu Našeho Boha, který se zjevuje. Protestantská víra je čímsi zcela jiným. Takřka obyčejně vnitřním pocitem, který nás směřuje k Bohu, ona je vnitřním protestem proti důvěře v Boha. Všimněte si, že právě **současné formulace svátostí** jsou spíše popřením, než projevem naší víry; je to proto také velice nebezpečné.

Podle nových formulí, je křest spíše iniciací, uvedením do křesťanské společnosti, než vykoupením a smytím dědičného hříchu. Tento druh kolektivismu je vidět ve svátosti pokání se sborovými rozhřešeními.

Všimněte si také, že hříchy, které se vyznávají, již nejsou osobními hříchy spáchanými proti Bohu (jako například bludařství), ale hříchy proti společenství, spáchané vůči lidem, jako např. přestupky proti lásce k bližnímu.

Kromě toho se přijímání, eucharistie stává také projevem společenství: všichni máme podíl na jednom chlebě. Takže mše je zredukována na osobitý způsob projevu křesťanského společenství.

A kněžství? Kněz se stává předsedajícím společenství, nemá již kněžskou důstojnost, kterou obdržel, aby konal Nejsvětější Oběť mše a která mu umožňovala, aby se takříkajíc účastnil na hypostatické unii Pána Ježíše s Bohem a skrze to se účastnil v na Jeho právu k vyslovování konsekračních slov a vykonání oběti. Ne, kněz již není knězem – stává se obyčejným představeným společenství.

Podobně se věci mají se všemi našimi svátostmi. Manželství je pouze materiálním rozmnožením členů křesťanského společenství. A tím způsobem se prosím dává kolektivistická idea našim svátostem, bez toho aby se hlava zatěžoval a tak zázračnou skutečností jakou je nadpřirozená milost, skrze niž se rodíme pro nadpřirozený život a jsme připojeni k Našemu Pánu Ježíši Kristu. To jsou dva naprosto rozdílné světy: Na jedné straně existujeme v oblasti čistě lidské (náboženské ale lidské) na druhé straně jsme pozdviženi do stavu nadpřirozeného k božskému životu, životu Nejsvětější Trojice, za což vdčíme Našemu pánu Ježíši Kristu, který za tímto cílem přišel na tuto zemi. To svědčí o rozdílech!

To, co představuje celou velikost a krásu kněze a je dokonale vidět že pokud eucharistii uskutečňuje pouze shromáždění spoluvyznavačů a kněz je pouze vedoucím společenství, tak se obrací tváří k věřícím. Pokud je to hostina, tak je jasná věc, že se neodvrací tváří od spoluúčastníků, ale zaujímá místo proti nim. Podobně jim nebude

podávat tak jako dětem pokrm do úst; to právě objasňuje přijímání podávané na ruku. Tímto se všechny ty liturgické novinky stávají srozumitelné.

Avšak pokud se vrátíme k pojetí oběti, bude cosi zcela jiného. Pokud je oběť, příčina a důvod obřadu skutečně přítomna na oltáři a pokud je svaté přijímání pouze ovocem této oběti, proto tím, že ji užívám se účastníme se oběti. Právě tak je věcí jasnou samozřejmou, že pokud kněz sloužící oběť mše svaté, skrze toto tajemství a božská slova jistým způsobem oddělen od země, odděluje se od věřících a zůstává sám mezi čtyřma očima s Bohem, podobně jako se nejvyšší kněz izoloval do samoty mezi čtyřma očima s Bohem jednou za rok za odděleným Svatostánkem a poté se vracel a přinášel požehnání věřícím. Je pochopitelné, že kněz, aby vykonal toto mystérium obrací se ke kříži a k Bohu, jakož i to, že se poté obrací tváří k věřícím, aby jim dal Našeho Pána Ježíše Krista. Protože je to Bůh skutečně přítomen s velmi velikou úctou jsme povinni pokleknout před Naším Pánem Ježíšem Kristem, abychom Ho přijali; s tak velikým uctíváním, že se jej neosmělujeme dotknout našimi neposvěcenými rukama, avšak přijímáme Ho do úst! Neříkám, že liturgická reforma je heretická nebo i neplatná, avšak že mění katolickou koncepci víry, ukrývá velmi velké nebezpečí postupného přijetí čistě protestantské mentality.

Závěr

Proto jsme povinni být ostražití a bojovat (když to bude zapotřebí dokonce až na smrt), abychom osvobodili Církev od Jejich vnitřních nepřátel. Musíme se zorganizovat a zvláště především zachovávat Tradici. Vroucně vyzýváme zde přítomné kněze k zachování Tradice, stále té stejné liturgie, protože potom jsme jisti že dostáváme platné svátosti a že trváme zůstáváme v pravdě. Všechny ty reformy nejnovějšího data způsobují, že se vše rozpadá, lidé ztrácejí víru, nejsou již povolání, zatímco, když se jen navrátí Tradice, objevují se povolání a jsou to dobrá povolání!

Mohu to potvrdit s celou znalostí věci na příkladě mého semináře, v němž mi mladí lidé dávají skutečně velikou naději. Přijíždějí z Ameriky, Anglie, Austrálie, Švýcarska, Německa, Španělska, Francie, ze všech stran světa a myslím si, že mohu říci, že se takové seminaristé stanou dobrými kněžími, protože chápou význam svaté mešní oběti, vědí, že jejich

posláním je podávání duším Naše Pána Ježíše Krista a ne obyčejného chleba, že jsou zde proto, aby hlásali evangelium a že není možno dojít spásy bez našeho Pána Ježíše Krista. Ano, oni jsou o tom přesvědčeni a proto se stanou misionáři, skutečnými kněžími, právě takové kněze toužím formovat v Ecône.

Z vaší strany je nutno aby jste se znovu sjednotili, aby jste bránili víru a vyučovali Vaše děti skutečnému katechismu. Vybírejte si opravdové kněze, kteří ještě mají víru, věnujte péči výchově, braňte je, aby jste měli jistotu, že vaše děti učí skutečnou katolickou víru. Potřebné jsou také katolické školy... **musíme vybudovat křesťanstvo**. Nemůžeme se stavět nezávislími a dívat se jak Církev denně stále více upadá; plivněme si do dlaní, řekněme si s odvahou, že Bůh je všemohoucí a že můžeme ještě něco vykonat. Proč bychom my dnes nemohli učinit to, co dělali katolíci po dva tisíce let?

Jsem skutečně považován za reakcionáře, ultratradicionalistu, protože nesouhlasím s reformou. Ale cožpak ji mohu přijmout, když vím, že ničí Církev? Právě proto na mne útočí podvratné síly, které sídlí v Římě: požaduje se mna mně abych uzavřel seminář a propustil všechny seminaristy. Vlastní svědomí mi však říká, že mou povinností je říci, že nepřiložím ruku k ničení Církve.

Nakonec Vás žádám, aby jste se modlili a ujist'ují Vás že i já se z celého Srdce modlím za vás a toužím, aby Bůh povolal z vašeho středu obránce víry. Samozřejmě že ji bráníte již nyní, ale prostě Boha, aby nadchnul vaše myšlení vytvořením organizace znemožňující rozpory a sjednotil vás k obraně víry, liturgie a katechismu, aby poslal ještě nějakou naději do Španělska, tak jako je tomu kdekoliv jinde. Ve Švýcarsku, Německu, Spoj. státech, Kanadě, všude... skupiny věřících, kteří nechtějí být svědky zániku jejich víry jsou stále početnější. Jednoho dne přinutí biskupy, aby je uznali za pravé katolíky, za ty nejdůvěryhodnější věřící, o něž se biskupové mohou opřít, aby vybuodovali Církev.

V současnosti se nacházíme ve víru všeobecné revoluce; pracujeme proto to na tom, aby Pán Ježíš mohl vládnout v našich duších a v celé společnosti a svěřme se také Nejsvětější Panně, k níž Španělé byli vždy velice zbožní jejíž slávu všude rozšiřovali. V celé Jižní Americe a obzvláště v Argentině a v Kolumbii ji stavěli svatyně. Například v Peru nebo v Bolívii vidíme, že skrze poctu vzdávanou Kříži a obzvláště **Santa Fe** Španělé obrátili celé národy. Stopy tohoto obrácení se nacházejí ještě v názvech měst a městeček, jako například **Santa Fe** nebo **Vera Cruz**,

nebo i v jiných způsobem odvolávající se na Pána Ježíše a Jeho Matku. Všechno je to velice krásné. Je potřeba se vrátit k té neotřesitelné víře našich předků, kteří byli misionáři po celém světě a původci obrácení Jižní Ameriky.

Během setkání s biskupy ve Španělsku mi mojí známí biskupové Castan, pan biskup z Guerra Campos, můj přítel pan biskup Morcillo, sdělili své starosti. Poradil jsem jim, aby se nikdy neodvolávali na text O náboženské svobodě pokud by se v orzru s začala novu revoluce z r. 1936 Kéž Vás Bůh chrání abyste zažili ještě podobné se stejnými následky jako byly ty které jste prožili.! Tolik mučedníků prolilo svou krev pro to, aby Španělsko zůstalo katolické ; nezapomínejme dnes na ně a utíkejme před tím, abychom se ocitli ještě v horší situaci. obludností .
ert

At' Španělsko dává příklad neutuchajícího odporu, silného a rozhodného, opřeného o víru, o milost Kříže a Nejsvětější Marii Pannu.

Bilance patnácti pokoncilních let, poslušnost reformám

Máme jen jednu touhu, to znamená přání nalezení katolické víry a trvání v ní. Dobře přece víte, kolik nehod, kolik věcí se stalo, kolik ničení a neštěstí v Církvi se odehrálo během těchto posledních patnácti let! Proto také jsem vybral jako téma dnešní konference **„Bilanci patnácti pokoncilních let a poslušnost reformám.“**

Udělat bilanci těchto patnácti let by se mohlo zdát věci nepotřebnou, protože noviny, časopisy, televize a všechny sdělovací prostředky nás informují průběžně. Případné kontakty udržované s představiteli dnešní církve vám ukazují také její tragickou situaci. Z tohoto důvodu si nemyslím, že je věcí nezbytně nutnou zdůrazňování výsledků pokoncilních let.

Dovolte mi však, abych obrátil vaši pozornost na jednu závažnou věc, obzvláště zničující pro samotnou církev, neboť se dotýká výlučně kněžství. Není možno si představit katolickou církev a řekl bych žádný chrám – bez kněžství, protože náboženství se vždy skládá z obřadů, tzn. řečeno přesněji z oběti. Proto musíme jasně prohlásit, že v současnosti nejzávažnějším problémem církve je desakralizace kněžstva a pokud to není příliš silné, změna oběti. Je zde snaha skutečně desakralizovat to nejkrásnější a nejvznešenější v Církvi.

Avšak tématem mé přednášky je výhradně poslušnost reformám, protože v ní tkví podstatný problém, jak pro ty, kteří se jim podřídili, tak pro ty, kteří odmítli (minimálně v jisté míře) pokoncilní reformy. Chtěl

bych se proto jasně, jednoduchým způsobem, opírajíce se pouze o nejhlavnější zásady, pozastavit nad tím, co je to poslušnost a proč se nám předhazuje neposlušnost.

Poslušnost může být dobrá nebo zlá

Sama o sobě poslušnost nemá morální význam. Může se to zdát udivující, když se všeobecně uvažuje tak, že být poslušný je dobrý čin. Avšak není tomu tak! Poslušnost jako taková není ani dobrá, ani zlá; ale může být jedno nebo druhé.

Poslušnost komunistům

Neexistují zřejmě poslušnější lidé než členové komunistické strany: oni jsou poslušni svého vedoucího, své strany. Právě události v Polsku nám ukazují drama, které stojí před komunistickou stranou malá část obrovského sovětského bloku chce přestat být poslušnou.

Poslušnost vůči nespravedlivému civilnímu právu

Vezměme jiný příklad – poslušnost vůči občanské vládě. Lékaři nuceni k provádění umělých zranění říkali, že jsou poslušní schváleného práva, protože jsou státními úředníky (v současnosti je většina lékařů státními zaměstnanci). Tímto způsobem se omlouvali, že zabíjejí děti. Lékárníci, ošetřovatelé ošetřovatelky a já nevím kdo ještě ... ti všichni si myslí, že jsou povinni dodržovat právo zákony.

Je tato poslušnost dobrá? Ne, je špatná, pokud je to spolupráce se zlým činem, za zlým cílem, ničícím společnost. Stát nedostal moc od Boha pro to, aby ničil společnost, ani k tomu aby zabíjel děti; to se rozumí samo sebou!

Škodlivá poslušnost

Nebo jiný příklad špatné poslušnosti objevující se ve školství, zvláště ve školství katolickém. Z důvodu vzájemných dohod je většina katolických škol v současnosti povinna přijmout nejen státní učební programy, ale také státní učebnice nebo učitele. Tito učitelé vedou řeči, které jsou nepřijatelné pro katolické rodiče a katolické vychovatele obzvláště když se jedná o sexuální výchovu.

„Ach jsme poslušní, jsme placeni státem, dostali jsme státní učitele, musíme připravovat děti na státní diplom; proto nemůžeme postupovat jinak a jsme poslušní.“

Je ta jejich poslušnost dobrá nebo špatná? Samozřejmě že špatná, protože se podílí na morální zkaženosti dětí! Odpornost!

Podobné příklady by bylo možno citovat do nekonečna. Představte si úchylné rodiče, které nutí své děti, aby dělali věci nedovolené, aby vydělali peníze; například krádeže. Ty děti by mohly říci, že musí být poslušny svých rodičů. Je to dobrá nebo špatná poslušnost? Samozřejmě že špatná. Myslím si že není potřeba odůvodňování tohoto principu.

Poslušnost vůči zlým pastýřům

Blížíme se nyní k Církvi.

„Oh, to je ale cosi úplně jiného! Jakže? Chcete nám nyní pane arcibiskupe mluvit o špatné poslušnosti v Církvi? To je naprosto nemožné!“

Ale přece je to možné! Náš Pán Ježíš Kristus nás v evangeliu učí:

„Podle ovoce se pozná strom.“

Řekl to ve vztahu ke špatným pastýřům: Špatné pastýře poznáte podle jejich ovoce, podobně jako strom se pozná podle ovoce; dobrý strom nemůže dávat špatné ovoce, právě tak jako špatný strom nemůže rodit dobré ovoce. Pán Ježíš k tomu dodává:

„Varujte se špatných pastýřů“.

Není to nikdo jiný než On sám, kdo nás učí, že existují špatní pastýři, lidé kteří zaujímají důležitá postavení v Církvi, kteří po nás mohou chtít, abychom dělali věci které jsou v rozporu s dobrem Církve nebo ke škodě našich duší.

Cožpak by to bylo možné? Přece ano! V podobenství o dobrém pastýři náš Pán Ježíš k tomu navíc dodává, že existují nájemní pastýři, pro které ovce nemá žádný význam a protože jsou najatí, ovce je nezjmají a ve skutečnosti k nim nepatří.

Já jsem pastýř dobrý, říká Pán Ježíš. Ovce mne následují a já je znám, podobně jako ony znají mne a jdou za mnou. Ale najatý pastýř utíká, když se objeví vlk a ponechává mu ovce napospas.

Je tedy věc zjevná, že se v Církvi mohou nacházet špatní pastýři, ba co víc, vždy v ní byli.

Špatní pastýři: kde jsou? Kdo to je?

Jsou si vědomi toho co dělají nebo jsou skutečně subjektivně zlí? Jedině Bůh soudí svědomí. Avšak, když se na věci podíváme objektivně, kněz nebo biskup, který učí ve svých školách katechismus, který není katolický je již špatný pastýř.?

Špatné katechismy

Je jistou věcí, že počínaje od doby koncilu, byly špatné katechismy rozšiřovány ve všech zemích světa, nejprve v Holandsku. Po holandském katechismu přišly jiné, vskutku odporné. Naprosto nepřeháním. Mám katechismy z Kanady; to je skutečná ošklivost! Naplňují srdce dětí marxistickým duchem, duchem revoluce, namířeným proti rodičům.

Jeden z těchto katechismů nese název přetržení.- Vysvětluje se v něm dítěti, že pokrok přichází s přerušением vztahů a k tomu se uvádějí příklady: je potřeba se odtrhnout od rodiště, tak jako malé kuře rozbijí skořápku vejce, aby se z něho dostalo ven. Dítě je povinno dostat se ze své skořápky. Tzn. z rodiny, která brzdí jeho rozvoj. Musí se tedy přerušit vztahy s rodinou s rodiči a poté se společností, protože i ona nás brzdí a je konvenční. Příklady se dají nalézt snadno: cítíme se nesví ve společnosti, ve škole není možno ani se učit ani dělat to co bychom chtěli, stále jsme omezováni, řízení ... proto je potřeba toto vše přetrhnout a ... ilustrace tohoto katechismu doprovází obrázky pozdvížených pěstí, To se tedy učí katolické děti ve všech školách Kanady!

Cožpak lze poslouchat takové biskupy? Cožpak pod záminkou, že je potřeba poslouchat biskupy, musí rodiče toto přijmout? To není možné! Ne, to není možné.

Demise authority, zlo se rozšiřuje

Speciálně jsem jel, abych ukázal tento katechismus kardinálu Wrightovi a řekl jsem mu:

„Eminence, jste po papeži první osobou zodpovědnou za katechismus po celém světě. Jaký je Váš názor ohledně tohoto katechismu; co o něm soudíte?“

„Och,“ odpověděl mi, *„znám dobře ten katechismus, ale to není katolický katechismus!“*

„Pokud tedy tento katechismus není katolický a Vy jej nemůžete přijmout, proč neupozorníte kanadskou biskupskou konferenci, která jej rozšiřuje mezi své děti?“

„Ach... pochopte... to je velice těžké...biskupská konference je pánem ve své zemi, nemůžeme intervenovat atd. ...“

A safra. To tedy podala vláda v Církvi demisi a tím i povolení k rozdávání otrávených knížek dětem nejen v Kanadě, ale všude.

Kdybych se jen zeptal jednoho z těch pánů, kteří mne dnes provázejí co vše museli oni podniknout, aby se jim podařilo uniknout před těmi katechismy, které jsou dnes rozšířeny ve Valais, ve Švýcarsku... A to je současně známo, že Švýcarsko je země proslulá svým pořádkem, disciplínou a umírněností. Tedy ne, dokonce i tam jsou rozšířeny katechismy, které jsou nepřijatelné. Katoličtí rodiče se vydali za biskupem, aby mu řekli, že ty katechismy již nejsou katolické a že se nemají dávat do rukou dětem. Biskup nevěděl dost dobře co jim má odpovědět, ale nakonec neudělal nic a špatné katechismy jsou dál všude rozšiřovány a vyučovány!

A tak dále...; bylo by možno uvést mnoho takových příkladů.

Změny v kostelích

Kromě toho vyžadují biskupové po svých kněžích, aby přebudovali všechny kostely; Koncil skončil, nastaly reformy. Je potřeba odstranit oltáře, ty ohromné, ozdobené tabernáklem, všechno zničit, odstranit sochy, očistit kostel ode všeho starého, relikvií. Je třeba odstranit kříže z oltářů, protože zavazí při sloužení tváří k lidu. Nejsvětější Svátost také zavazí, umíst'uje se proto bokem ve stěně, tak aby zůstal obyčejný obětní stůl, takový jaký se dožadují pravidla liturgické reformy. Je také potřeba zjednodušit výzdobu. Nakonec je potřeba zavést nové modlitby; často již existuje dlouhý výběr.

Dýcháme liberalismus

Liberalismus je stavem ducha denně vdechovaným v našich společnostech.

V menší nebo větší míře jsme jím všichni nakaženi a otráveni, protože si už neumíme představit katolickou společnost. Nikdy jsme ji neviděli, protože by bylo potřeba se vrátit do období před revolucí a ocitnout se ve středověku. Bylo by potřeba se vrátit do té hluboce křesťanské společnosti a najít víru oživující společnost našich předků, schopných vybudovat takové katedrály jako v Chartres, v Paříži nebo v Bourges skutečné zázraky architektury, ukazující nám jaké asi bylo v oné době

křesťanství. Bylo to cosi nepředstavitelně nádherného; něco, co kdybychom si to mohli jenom představit, překvapilo by nás to! Dnes se žije v klimatu ateistickém nebo v nejlepším případě teistickém, ale již ne v křesťanské atmosféře.

Netoužíme již po vládě Našeho Pána Ježíše Krista, protože nám vnucuje svá dogmata a svůj způsob myšlení. A to je právě ten bod, v němž se zednářství nejmocněji staví proti Církvi: pro zednářství nemohou existovat dogmata, lidský rozum nemůže přijmout to, co nechápe, to znamená pravdu vnucenou zvenčí. Proto dokonce v učení je člověk povinen držet se názorů, kterým rozumí a které si sám vytváří sobě a ne názorů vnucených mu zvenčí. Vidíte, že je to naprostá revoluce.

Naproti tomu Pán Ježíš říká jasně:

„Jděte a učte všechny národy, křtíte je v jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Ten, kdo uvěří, bude spasen, ten kdo neuvěří bude odsouzen.“

To je to, co charakterizuje katolickou církev. Jsme povinni věřit pravdám zjeveným Ježíšem Kristem, Prorokem ve vlastním slova smyslu: Ale to je nemožnou věcí aby zednář toto přijal!

Laicizace katolických států uskutečněna za pomoci Apoštolského Stolce

V současnosti se svobodozednářské ideje rozšířily po celém světě a skutečně katolické státy zanikly. Několik jich existovalo ještě zcela nedávno: Španělsko, Itálie a dokonce Irsko, nejrůznější jihoamerické nebo jiné státy, jejichž ústava otevřeně hlásala veřejné uznání Jenže během koncilu (zvláště publikováním dekretu o náboženské svobodě) se Církev postavila proti vládě Ježíše Krista nad lidskou společností ve. Nikdo jiný než Apoštolský Stolec zažádal aby katolické státy daly svým ústavám světský charakter; nebyli to prezidenti, ale samotný Apoštolský Stolec, který vymáhal, aby bylo ukončena vláda Ježíše Krista ve společnosti !!!

Slyšel jsem na vlastní uši jak prezident Kolumbie si na to trpce stěžoval! U příležitosti změny ústavy došlo k setkání prezidenta s nunciem a s delegáty kolumbijského episkopátu. Nuncius promluvil jako první, poté představitel biskupů a nakonec prezident kolumbijské republiky a ta nejvíce katolická bylo z těch třech promluva prezidenta republiky.

Biskupové říkali:

„Postupujme ve shodě s principy zavedenými koncilem v dekretu o náboženské svobodě, aby bylo možno ve všech státech uznána svoboda všem náboženstvím“.

To je konec katolických států; to jsou laicistické státy, prakticky dokonce ateistické státy.

Nuncius informoval prezidenta o probíhajícím postupu evoluce na celém světě a nevím co ještě .. promluva byla skutečně zednářská..

Prezident republiky vyjádřil naopak svou bolest. Pociťoval reakci svého národu: co řeknou Kolumbijci v souvislosti s touto událostí? Budou souhlasit s tím, aby katolické náboženství přestalo být státním náboženstvím? Co řeknou všechny řeholníci a řeholnice, kněží, až se dovědí, že již nežijí v katolickém státě a že od této chvíle je vláda nebude preferovat? Proto také prezident zdůraznil:

„Dokud budu prezidentem Kolumbie jako katolík vždy veřejně, když nastane ta potřeba vyznám svou víru i veřejně a zůstaneme katolíky tak jako Kolumbijci vřele toužící, aby naše země byla dále katolickou..“

Jenže tato ujištění byla jen prázdná slova. Jakou měla hodnotu ohledně faktu odstranění katolického charakteru Kolumbie. A samozřejmě prezident říkal:

„Protože jsem katolík udělám vše pro to, aby co je možné abych nedopustil ateizaci a laicizaci mé země.“

Jenže úhelný kámen v Kolumbii byl odstraněn a domek se rozpadl. Osm dnů nato všechny protestantské sekty zažádaly o přiznání těch stejných práv jako katolíkům; je to zcela přirozené!

A nyní zažíváme nástup všech protestantských sekt všeho druhu, letničářů, buddhistů, a nevím čeho všeho ještě... Z důvodu svobody kultu, všechna náboženství okupují jižní Ameriku. Už není způsob, aby se tomu legálně zabránilo.

To je nezávažnější blud vykonaný koncilem. Cožpak jsme povinni být tohoto poslušní? Cožpak jsme povinni být poslušní tak, jak byli poslušní kolumbijští biskupové? A španělští, italští a biskupové z kantonu Valaise a jiných kantonů Švýcarska?

Papež Jan Pavel II. podporuje laicismus

Když jsem se setkal 19. listopadu 1978 s papežem, řekl jsem mu:

„Jak je to možné, že z důvodu vyhlášení náboženské svobody se Církev osobně přičiňuje o likvidaci katolických států a vlády Ježíše Krista ve společnosti?“

„Och ale přesto všechno to není tatáž věc to není totéž...“

Odpověděl jsem mu:

„Dovolte mi Svatosti, zopakuji vám slova nuncia v Bernu.“

Skutečně jsem se setkal s nunciem v Bernu a zeptal jsem se ho, jestli podle jeho názoru bylo odstranění katolických států přínosem a ziskem pro církev. Řekl mi:

„Ach, Excellence chápejte, odstranění katolických států přinese větší svobodu vyznání u Sovětů“...

To je naprosté blouznění.. Řekl jsem mu :

„Odstranili jste panování Ježíše ve společnosti, avšak nemáte na to právo. Co uděláte nyní s encyklikou Quas primas v níž Pius XI. potvrzuje dogma o vládě Krále Ježíše Krista?“

„V současnosti by ji už papež nenapsal!“ To je doslovná odpověď nuncia v Bernu.

Když jsem o tom zpravil papeže, řekl mi:

„Oh, ale to tak skutečně může být, že by ji už nenapsal tím stejným způsobem.“

Já jsem ovšem přesvědčen, že kdyby Pius XI. ještě žil, potvrdil by v **Quas Primas** vládu našeho pána Ježíše Krista. Vzkázal by hlavám států:

Budete mít požehnání pouze tehdy jestli Pán Ježíš bude vládnout nad vámi a nad vašimi národy.

Cožpak to stačí? Když Pán Ježíš sestoupí z nebe na oblacích, samozřejmě že bude vládnout společně! A uvidíme co udělají tváří tvář Ježíši sestupujícímu na oblacích, aby je soudil všichni ti prezidenti a ti všichni, kteří je podporovali...

Nemáme právo omezovat společenskou vládu Našeho Pána Ježíše Krista.

Jednostranný ekumenismus

Dovolil jsem si předložit papeži názor, že protestantské státy jsou a zůstanou protestantské: Anglie, Švédsko, Dánsko protestantské kantony Švýcarska, všechny prohlašují ve svých ústavách, že protestantismus je jediným státem uznaným náboženstvím. Je nemožnou věcí alespoň v současnosti, aby královna Anglie nebyla protestantka. Podobně je tomu v Holandsku: Nástupkyně trůnu se zasnoubila s knížetem, Xaverem de Bourbon, katolíkem. Z toho důvodu nemohla vládnout v Holandsku. Vzpomeňte si také na ten veliký skandál vyvolaný Francouzem, který se oženil s dánskou princeznou a který, aby mohl vládnout se zřekl víry.

Vidíte tedy, že protestantské státy jsou až pověřivě protestantské.

Ještě horší je to s muslimskými státy. Není myslitelné aby jejich prezident nebyl muslim!

A umíte si představit, že by komunistických zemních nebyl prezident členem strany? To je nepředstavitelné, protože komunismus je svojské náboženství, náboženství ateistické, ale náboženství.

Dovolil jsem si tedy papeži říci upozornění:

„Všechny ty země si zachovávají své náboženství, cožpak by tedy jediné pravé náboženství Našeho Pána Ježíše Krista, skutečného Krále a skutečného Boha nemělo mít právo vládnout ve společnosti? To je nepředstavitelné!“

Sebezničení Církve

Když to děláte Vaše Svatosti, ničíte katolickou Církev, protože ve vztahu k těmto státům bude bezbranná. Například aby se pomohlo přežít malému katolickému společenství v Libanonu, byl tam poslán nuncius. Bohužel nepřineslo to žádný výsledek.

Papež se už nemůže obrátit na Španělsko, Itálii nebo na Francii. Když to byly katolické státy, mohl jim říci:

„Pomozte mi, abychom zachránili tu nebo onu katolickou společnost.“

Ale v současnosti mu tyto země odpoví:

„Och, my už nejsme katolické země, nemůžeme pro Vás Svatosti nic udělat! Vy sám jste to tak chtěl!“

Církev je ponechána sama sobě, už není schopna nic dělat.

Papež mi nedal žádnou odpověď.

Odmítnout deklaraci koncilu o náboženské svobodě

Co se týče koncilu je jeho deklarace o náboženské svobodě v doslovném rozporu s učením papeže Pia IX.. Komu tedy je potřeba věřit?

To je argument, který jsme obzvláště přednesl papeži Pavlu VI. během audience, kterou mi udělil.

„Svatý Otče, říkáte, že jsem neposlušný, ale co podle vás mám dělat? Deklarace o náboženské svobodě tvrdí jedno, zatímco Pius IX. a Řehoř XVI. a všichni pozdější papežové nás učí cosi úplně jiného. Koho jsme povinni poslouchat? Pokud jde o mně zvolil jsem vždy ty druhé, protože reprezentují celou tradici Církve, všechno to, co ona vždy učila během dvaceti století. Nemohu přijmout to, co učí koncilní deklarace, když je to cosi úplně proti tomu. Vaše Svatost mne staví před neshýchaně těžký problém.“

A víte, co mi papež odpověděl?

„Och, nemůžeme se v této chvíli zabývat teologickými otázkami!“

Samozřejmě jsem tam nebyl proto, abych diskutoval o teologických otázkách, avšak přes to všechno právě v tom tkví problém. Osobně jsem přesvědčen, že katolíci laici i kněží jsou povinni odmítnout podobné texty, pokud jsou v rozporu s teologickým učením Církve, protože se v nich mohou nacházet bludná učení. Samozřejmě, že to učení, o němž jsem před chvílí mluvil je učení **ex cathedra** nebo též běžné magisterium nakazuje všem víru shodou s tradicí je úplně ve shodě avšak kromě něj může existovat magisterium v rozporu s Tradicí. Tedy tento fakt představuje kritérium. Svatý Pavel nám jasně říká, že i kdyby přišel anděl z nebe anebo i on Pavel sám a začal dnes učit pravdy v rozporu s pravdou prvně nám hláсанou, ať je proklet. Svatý Pavel tím tedy připouští možnost eventuálního učení neshodného s tím, co bylo hlááno předtím. Kde tedy on nachází kritérium pro pravdy víry?

Původní učení

Tvrdím proto, že **deklarace o náboženské svobodě** není ve shodě s tím, co bylo učeno na počátku. Všichni papežové hlásali vždy, že existuje pouze jedna pravda, že Církev je pravda a že neexistuje žádné přirozené právo na volbu mezi pravdou a omylem. A hle, vzpomínaná deklarace jasně hovoří, že existuje takové přirozené právo volby – ne jen právo civilní nebo jakékoliv právo legální, ale přirozené právo – opřené o „*důstojnost lidské osoby*“ . Koncil ospravedlňuje postup podle vlastního zdání. Avšak Církev nikdy neučila něco takového; naopak – vždy doporučovala, aby se hovořila jen pravda.

Samozřejmě, v některých situacích je možno tolerovat blud, avšak nikdy neexistuje právo na to jej přijmout.

Ekumenismus – dílo d'ábla

Velikým zlem, zodpovědným za to vše, co se událo na koncilu je falešný duch ekumenismu, který nás staví na stejnou rovinu s ostatními náboženstvími. Ne, není možno postavit Pána Ježíše Krista vedle Budhy, Luthera, vedle všech těch sluhů d'ábla!

Možná, že si pomyslíte:

„Pane biskupe přeháníte, pokud říkáte: sluhové d'ábla!“

A přesto, buďto jsou oni vedeni Duchem Svatým nebo inspirováni zlým duchem. Jak z toho vybědnout? Tedy pokud jsou oni osvíceni dobrým Duchem, zůstávají v jednotě s Církví, avšak pokud hlásají bludy, jsou vedeni ďábelským duchem, knížete lži. Jiné řešení není možné. Sám ďábel vymýšlí všechna ta náboženství, aby překazil obrácení na pravou víru! V dobře zorganizovaném systému zkouší se snažit zotročit celou rodinu, školu, vyučování, aby natrvalo udržel duše daleko od Církve.

Podívejte se jak obtížené je obrácení muslima! V Dakaru, kde jsem byl biskupem více než patnáct let, bylo tři miliony muslimů, sto tisíc katolíků a čtyři sta tisíc animistů. Ty ostatní jsme mohli křtít, ale muslimy ne. Aby se mohl obrátit, musel student university naprosto přerušit kontakty s rodinou a žít se z vlastních prostředků a kromě toho riskovali ještě svůj život. V našich školách jsme měli deset procent muslimů (netoleroval jsem jich víc, protože v to případě by se staly naše školy muslimské). Rodiče povzbuzovali svoje děti k učení katechismu.

„Trochu náboženství jim udělá dobře“, říkali.

Často ti malí byli primusové třídy z katechismu a když viděli jiné děti přistupovat k přijímání, chtěli jít také k přijímání. Ale ne! Kdybychom souhlasili s prvním přijímáním (dokonce i u primusa z katechismu), muslimové by podpálili školu!

Na Sahare jsem vizitoval školy bílých sester. Obzvláště sestry františkanky Marie krásně vychovávaly muslimské děvčata. Samozřejmě nikdy je nenutily jít na mši svatou ani do náboženských praktik, ani k čemukoliv jinému, ale to víte, že ty dívky neměly zavázané oči, pozorovaly ty sestry... Často se jim dávaly otázky:

„Můžeme jít s vámi do kaple, abychom se s vámi pomodlili?“

Ale pozor. Pokud se tohoto týče, bylo možno souhlasit jen z času na čas, potajmu, protože kdyby muslimové zjistili, že sestry chtějí pokřtít nebo obrátit jejich děti, okamžitě by je vyhnali a jejich škola by byla bezodkladně zavřena. Pro mladá děvčata, která strávila pět nebo šest let u sester a které chtěla být pokřtěna jediným způsobem stát se křesťankou bylo (u příležitosti cesty pouští do Alžíru) zmizet takovým způsobem, aby jejich rodiny nevěděly kde jsou, aby dokonce ani příbuzní nepřišli na to, že jsou za tím sestry!

Hle, jakým způsobem svazuje je ďábel, jen aby překazil každé obrácení. Neříkejme proto, že tato náboženství jsou podobná náboženství Našeho Pána Ježíše Krista! Neklamme se, ďábel je a zůstane ďáblem.

Některé věci mohou vypadat krásně, jenže aby zničil duše slouží si ďábel vždy jistými prvky pravdy.

Cožpak tedy můžeme přijmout **deklaraci o náboženské svobodě**, která je bludem učeným koncilem? Cožpak můžeme souhlasit s celou tou liturgickou reformou, vytvořenou ve stejném ekumenickém duchu? Samozřejmě že ne!

Liberální duch, který pronikl do Církve je zdrojem současného zla

Papež Pavel VI. byl liberálního ducha. Neříkám to já, ale jeho velký přítel kardinál Danielou. Čteme to v jeho *Vzpomínkách* napsaných jeho sestrou:

„Kardinál říká o papeži Pavlu VI. že byl jedním z jeho velkých přátel, že ho dobře znal a že měl liberální ducha.

To je objasnění celého jeho pontifikátu.

Liberální duch je sváděn světem, všemi svobodami, jakoby jistým druhem krásy a kouzla. Liberálové byly okouzleni francouzskou revolucí. Když nějakých padesát let poté, se Francie ocitla tváří tvář jejím následkům, našli se tací, kteří toužili jediné pouze postavit se proti bezpráví, zneužívání moci. Pro ty ostatní by stačilo pokřesťanštit revoluční principy, aby se s ní mohli dokonale dohodnout... To byla zhouba Francie. Papež Lev XIII. si tehdy neuvědomil, že Francie byla tehdy řízena zednáři a myslel si, že je možno doporučit“připojení se“. Odpovědí Výsledkem byla vláda Combese; všichni řeholníci a řeholnice byly vypovězeni z Francie, kostely otevírány paklíči, konfiskace majetku Církve... to je přesně liberalismus!

Počínaje koncilem slyšíme znovu: přijmeme jeho principy bez toho abychom souhlasili s excesy. Pokud červ hlodá v ovoci je omezení zneužití nemožné. Je potřeba úplně odstranit červa, vyhnat z církev bludy které obsahuje stále liberální filosofie. Je možné, že k tomu budeme přinuceni skrze události kataklizmat, jež Bůh může seslat jako trest za odmítnutí panování Našeho Pána Ježíše Krista ve společnosti. Ale co dělat, když už nejsou opravdoví kněží, když už není oběti, když vše směřuje k úpadku?

Pokračovat v Tradici!

Zůstává nám jen jedna věc, kterou musíme udělat: vrátit se k tradici, pokud skutečně toužíme po opravdové obnově Církve. Nejde jen o to abychom řekli:

„*My jsme to vybráli, to my jsme měli pravdu...*“ počítá se pouze spása duší, přetrvání Církve, naše povinnost navrácení kralování Našeho Pána Ježíše Krista. Právě to, nám přikazuje neustupovat. Na každý pád se nacházíme na prahu jistého vítězství; například všichni můžeme umřít po zásahu atomové bomby, ale tak jak to říká svatý Pavel, to, co jsme udělali, to co jsme se naučili, to, co jsme řekli, zůstane, protože je to ve shodě s tím, co bylo učeno jako prvotní. Jsme v pravdě a pravda nemůže zahynout. Jsme jen povinni zůstat prostě věrni tradici, tak jak to dělali naši rodiče, naši dědové, předávat ve svém životě stále totéž náboženství.

Pláčeme, když vidíme v takové míře zničenou Církev: chudobu našich svatyní, našich kněží, našich seminářů, řeholních společností rozprodávajících svůj majetek (v minulém roce se rozhodly sestry sv. Františka Saleského prodat polovinu ze sedmdesáti pěti klášterů, jež jim ve Francii zbyly, z nichž se většinou stanou hospice pro sestry v pokročilém věku. To je osud klášterů ve Francii.

Odevšad mi píšou:

„*Malý seminář v Quimper je na prodej, nechcete jej koupit Excellence?*“ , „*Seminář v Liege je na prodej, nechcete jej koupit?*“ a ještě dnes ráno: „*Vyšší seminář v Nantes je na prodej. Nechcete jej koupit Excellence?*“

Neskutečné! Každých osm dní mám na stole nabídku na koupi semináře, kláštera, opatství...

Týká se to snad jen Francie? Zde je příklad z jiné části světa. Před dvěma dny jsem obdržel dopis představeného našeho distriktu ve Spojených státech, který sídlí nedaleko Kansas City:

„*Můžeme získat obrovskou nemovitost v El Paso na hranicích s Mexikem od řeholníků Ježíše a Marie, kteří ji nabídli k prodeji: je zde chrám, je zde možnost otevřít seminář, školu, faru: to vše máme nyní ve svých rukou.*“

To se dá udělat každý den. Je smutné být svědek té všeobecné zkázy v Církvi. Zachraňujeme zařízení, zachraňujeme co se dá, budeme mít seminář v Mexiku. Mladí, dobře vychovaní lidé se stanou dobrými kněžími; nechce se jim vstupovat do dnešních seminářů, protože ví, že by tam mohli ztratit víru.

Neústupnost a rozvaha

Je potřeba umět rozlišovat. Můžete být jisti, že jsem s bolestí pozoroval několik mých kněží, kteří opustili Bratrstvo; nesouhlasili s postupem a cestou kterou jsem vždy šel, od okamžiku vzniku Bratrstva; Vždy jsem uznával papeže, jel jsem za papežem Pavlem VI., jel jsem za papežem Janem Pavlem II.; zítra, kdyby to ode mne požadoval jsem, připraven znovu se s ním setkat. ... Ale vždy jsem připraven jim říci pravdu!

Snažím se přičinit, aby pochopili, že je potřeba se vrátit k Tradici, že je to mylné, že je potřeba se vrátit k věcem trvalým, k základům víry, k neměnnému, tradičnímu katechismu, ke stále stejným svátostem, ke stále trvající mešní oběti. Je potřeba se k tomu vrátit, oni to musí udělat. Strom se bude posuzovat podle svého ovoce. Kéž by minimálně dali svobodu...

Nesouhlasím s těmi, kteří říkají, že nemáme papeže. ? Myslím si, že je to velice nebezpečné tak mluvit; papež proto, že je liberál nepřestal být papežem.

Myslím si, že papež Jan Pavel II. není do té míry nasáklý liberalismem jak Pavel VI., ale naneštěstí sám prohlašuje, že je duchovním synem Pavla VI., že jde jeho směrem, aby bránil a pokračoval v díle Pavla VI. že v sobě cítí jakoby povinnost pokračovat v rozhodnutích svých předchůdců Jana a Pavla jejichž jména přijal.

Jsme proto znepokojeni a říkáme si:

„Můj Bože, kam dojdeme ? Cožpak bude potřeba čekat na další pontifikát?“

Tento papež zcela jistě více než jeho předchůdci touží vrátit se k Tradici v tom, co se týče seminářů, duchovenstva, církevní disciplíny, řeholní disciplíny; když o tom hovoří, pronáší krásné řeči, velice se z toho radujeme, když to slyšíme.

Bohužel v oblasti liturgie je to úplně naopak. Papež mi řekl:

„Pokud si Excellence myslíte, že můžete přijmout II. vat. koncil pod podmínkou, aby jeho kritériem byla Tradice, nejsou již mezi námi žádné neshody?“

„Ano“ - odpověděl jsem – „právě pod podmínkou, že tradice bude jeho kritériem; proto, pokud existuje něco, co není ve shodě s tradicí, je mi zatěžko...“

„Pokud se pod takové rozhodnutí můžete podepsat pak je to velice dobře..“

„Ano, jsem připraven podepsat.“

„Zůstává však ještě otázka reformem?“ – řekl mi.

„Ano, obzvláště liturgická reforma. Je to velice závažná reforma, týkající se všech křesťanů, všech věřících, všech kněží.“

Papež mi řekl :

„To je otázka poslušnosti...“

Posuďte sami!

Odpověděl jsem mu:

„Především existuje v Církvi přísloví, které patří ze staletí do staletí k Církvi: lex orandi, lex credendi: zákon modlitby je zákon víry; pokud se změní forma modlitby riskuje se , že se změní rovněž forma víry. Víra je do jisté míry výsledkem našeho kultu, naší liturgie, protože jí projevujeme naši víru. Pokud se změní projev naší víry tak závažným způsobem, tak velice, do té míry, že se například změní slova při konsekraci, riskujeme že naše víra bude brzy také znehodnocena; je to velice, velice závažná věc. Proto to tedy není jen otázka poslušnosti.“

Ani heretici, ani schismatici

Hovořím k vám zcela otevřeně, protože si kladete otázku (tak jak i já si ji kladu), toužíce z celého srdce po návratu k tradici Církve, modlím se ráno i večer, ve dne v noci na tutéž intenci. Nejvíce spokojený a šťastný z toho bude papež sám: je možno žít pouze s pánem Ježíšem a skrze Něho a pouze s panováním Našeho Pána Ježíše Krista. Všude! V liturgii, v oblasti společenské, politické, rodinné. Není možno dělat nic bez Pána Ježíše Krista.

Uprostřed prožívaných těžkostí jsme povinni vytrvat na klidném stanovisku a neupadat do omylu; kdybychom snad chtěly vyřešit věci extrémním způsobem řekli bychom:

„Ne, papež není jen liberál, ale je také heretik, dokonce pravděpodobně více než heretikem, proto není papežem!“

To je mylné. Jako liberál není nutně ani heretikem, ani mimo církve. Aby zůstat na správné cestě , abychom skutečně patřili k Církvi, je potřeba učinit správné rozlišení.

Pokud to neuděláme k čemu dojdeme? Nemám již ani papeže, ani kardinály! Pokud papež nebyl papežem, když jmenoval kardinály, tito kardinálové již nejsou kardinálové a nemohou zvolit papeže. Takže to nám anděl z nebe přinese papeže?

To je absurdní a nebezpečné! To bychom pak byli nuceni přijímat řešení vskutku schizmatická: šli bychom hledat papež do Palmar de Troya, který je exkomunikován, který exkomunikoval mne, který exkomunikoval papeže, který všechny exkomunikoval! Museli bychom jít do církve z Toulouse, církve z Rouen... a já nevím kam ještě,

k mormonům, k letničářům, k adventistům, nebo jděte za někým jiným, duše by se ztratily! ... Především nechci nést za to zodpovědnost.

Je možné, že se říká, že jsem příliš přísný, když požaduji, aby kněží, kteří chtějí jít touto cestou nás opustili.... Avšak nechci pustit vlka do ovčince, pokud se dnes říká:

Máme papeže, ale nejsme povinni jej ve všem poslouchat.

Mohou existovat papežové, kteří nejsou v plném slova smyslu nejsou dobrými pastýři; nejsme povinni je ve všem poslouchat. Abychom se však dostali až k tvrzení, že nemáme papeže, tak to tedy ne!

Vést takové řeči znamená rozdělovat tradicionalisty a to nechci.

O platnosti svěcení

Věc platnosti svěcení vykonaných heretiky byla již probírána.. Mohu uvést příklady.

V jistém období, ve středověku, papežové učili, že svěcení udílená heretickými biskupy nebyla platná. Bylo to odstoupení od učení sv. Augustina a mnoha jiných: biskup platně vysvěcen u katolíků může upadnout do hereze, do schismatu, ale jeho svěcení jsou platná; pokud on vysvětlí biskupa pak je platně vysvěcen; pokud světlí kněze, pak jsou platně vysvěceni.

Bylo v Církvi cosi jako jistý druh váhání, diskuse mezi teology; poté se vrátilo k jistému učení. Je sice pravdou že Církev zažila období váhání, ale tito papežové neučili **ex cathedra**, že schismatictí, nebo heretictí biskupové nesvětlí platně. Pronášeli pouze jisté bludná mínění.

Setrvávejme pouze v pravdě

V současnosti stojíme tváří tvář stejných podob těžkostí. Jsme povinni odmítnout bludy, vydržet takovým způsobem, aby při návratu papeže takového druhu jako byl papež Pius X. již nebyly problémy. Církev svatá nás nalezne v pravdě a budeme v plné jednotě s papežem, který se vrátí k Tradici. Oh, samozřejmě to už nebudu pravděpodobně na světě... Avšak je potřeba doufat v to, že s papežem Janem Pavlem II. se věci upraví.

Pouze vás prosím, aby se příliš nediskutovalo o teologických problémech, aby se daly stranou otázky které nás rozdělují, jako je věc náboženské svobody. Není potřeba rozhodovat nyní všechny ty problémy, čas všechno vyjasní, přinese vyřešení.

V praxi tak jak jsem mnohokrát připomínal, ať papež nebrání v pokračování experimentu Tradice. Můžete mi odpovědět:

„Je něco takového možné!“

Ano, ale představte si, že by sám Papež řekl biskupům:

„Nechte je na pokoji! Nebraňte jim! Dělají pouze to, co jsme my všichni dělali polovinu nebo dvě třetiny našeho života... nechte je na pokoji. Uvidíme co bude.“ To je jediná věc o kterou žádám! Jsem přesvědčen, že v tom okamžiku by Pravda našla svá práva, že Tradice by získala zpět své místo v Církvi a Církev by získala svou mladost!

Velká znamení naděje

Důvody k naději nechybí. Tohoto roku jsme měli sedmdesát pět nových povolání. Zeptejte se sester z Fanjeaoux, sester z Brignoles, sester karmelitek: povolání kvetou všude, kde se jen zachovává Tradice.

Je to půl druhého roku, co byl v Quiévrain založen Karmel a už je potřeba projektovat druhý! Jsem nucen říkat své sestře, která je jeho převorkou:

„Pomalů! Pomalů!...Kde najdete na to finance?“

Avšak je lepší mít takové starosti, než vidět jak Karmely pustnou, tak jako tehdy když má sestra odjela z Austrálie, kde byly rušeny klauzury, kde sestry v civilu chodily ven do světa učit katechismus! ... Když to viděla, vrátila se do Evropy a založila tento Karmel.

Vidíme však plody, vidíme tu mládež a to je potěšující, protože Duch svatý dnes dále působí! Vidíme mládež reagující na bludy spáchané našimi předchůdci.

Častokrát se tímto způsobem jedno pokolení staví proti předchozímu.

V současnosti existují skutečně krásní mladí lidé.

Proto jsem také toužil po tom utvořit universitu v Paříži. Začala skromně, ale funguje velice dobře, v dokonalém duchu; profesorové a žáci jsou spokojeni.. Je to nástroj formující správně postavené myšlení, živěné pravdivou filosofií svatého Tomáše Aquinského, pravdivými dějinami, humanistickými vědami hodnými osob vzdělaných. Tento prostředek nám dodává mnoho nadějí.

Samozřejmě je trpké myslet na to, že je potřeba se vším začínat od znova, ale začít se dá pouze na solidních základech .

Modleme se k Nejsvětější Panně Marii.

Myslím si, že se mnou budete zcela souhlasit: mimořádným prostředkem k záchraně Církve a duší je modlitba a obzvláště modlitba k Nejsvětější Marii panně. Zvláště růženec!

V srpnu minulého roku, když jsem byl v Chile hostem u jisté rodiny, zeptal jsem se:

- „*Jak jste se ale osvobodili od Allendeho a komunismu? Cožpak vás skutečně osvobodil vojenský puč?*“

Odpověděli mi :

- „*Ne, pane biskupe. To růženec přinutil komunisty k ústupu. Ve všech křesťanských rodinách jsme se rozhodli vytvořit modlitební řetězky, vzali jsme růženec, odříkávali jsme ho... a výrazně jsme pocítovali, že to byla péče Nejsvětější Panny, která vyhnala komunisty z naší země.*“

Totéž mi řekli brazilští biskupové:

Kdo vyhnal komunisty z Brazílie? Křesťané, mužové a ženy, vyšli do ulic, s růžencem v rukou, odříkávali ho veřejně nahlas!

A proto moji drazí přátelé, právě to jsme povinni dělat: abychom vyhnali nepřátele vnější i vnitřní, vezměme náš růženec a svěřme se Nejsvětější Marii Panně!

Syllabus v centru krize Církve

Uveřejňujeme obšírné fragmenty z přednášky pronesené arcibiskupem Lefebvrem na zakončení kněžských duchovních cvičení v říjnu 1990 v Ecône. Jsou stále aktuální, protože dokonale ilustrují radikální změnu, která se udála v Církvi během koncilu. II. vatikánský koncil zaujal postoje v rozporu s učením magisteria Církve učením během staletí a obzvláště ve vztahu k boji, který vedli papežové 19. a 20. století (do Pia XII. včetně) proti modernistickým bludům.

Problém je dále velice závažný a především se nesmí minimalizovat. Přesně tak je potřeba odpovídat všem lidem, kteří se vás ptají, zda by se nenašel způsob, aby bylo dosaženo shody s naší liturgií, s našimi svátostmi...

Zcela jistě je otázka liturgie a otázka svátostí velice závažná, ale ještě vážnější je otázka víry. Pro nás je tato otázka vyřešena, protože máme stále tutéž víru, víru tridentského koncilu, katechismu svatého Pia X., všech koncilů a všech papežů před II. vatikánským koncilem, jedním slovem víru Církve.

Ale v Římě? Trvání mylných idejí a snaha o propagaci závažných bludů II. vatikánského koncilu se prohlubuje. Je to zřejmé.

Pater Tam nám zaslal výňatky z článků z **Osservatore Romano**: promluvu svatého Otce, kardinála Casaroliho, kardinála Ratzingera. Jsou to oficiální dokumenty Církve, jejichž autenticitu nelze zpochybnit. Přivádějí k úžasu.

V poslední době (protože jsem poněkud nezaměstnaný), přečetl jsem si vám dobře známou knihu patera Barbiera na téma liberálního katolicismu. Je na první pohled zřejmé a zarážející, že náš boj je tentýž, jako byl boj během francouzské revoluce, jako byl boj poctivých katolíků v 19. století nebo boj papežů Pia VI., Pia VII., Pia VIII., Řehoře XVI., Pia IX., Lva XIII., svatého Pia X., až do Pia XII.. Kde najdeme jeho shrnutí obsah? V **Quanta Cura** a **Syllabu** Pia IX. jakož i v **Pascendi dominici gregis** svatého Pia X. Jsou to jedinečné dokumenty, které často ve své době způsobily šok a které vyložily učení apoštolské Stolice ohledně modernistických bludů. Je to doktrína, kterou se Církev postavila proti modernistickým bludům, které se objevily během francouzské revoluce, obzvláště v deklaraci lidských práv.

Je to tentýž boj, který vypovídáme i dnes: existují stoupcí **Syllabu**, stoupcí **Quanta Cura**, stoupcí Pascendi a také jejich protivníci. Je to úplně jasné.

Protivníci Syllabu přijali principy revoluce.

Ti, kteří jsou proti těmto dokumentům, přijímají zásady francouzské revoluce a jiné, z jejího ducha vycházející, modernistické bludy. Ti, kteří jsou „pro“, trvají dál v pravé katolické víře.

Také dobře víte, že kardinál Ratzinger oficiálně prohlásil, že podle něj byl II. vatikánský koncil antisyllabem. Pokud se koncil výrazně postavil proti **Syllabu**, znamená to, že přijal principy francouzské revoluce. Ostatně kardinál to řekl velice jasně:

„Církev se otevřela učení, které není naše, ale pochází ze společnosti...“

Všichni pochopili: principy roku 1789, lidská práva, atd....

Nacházíme se přesně v situaci kardinála Pie, biskupa Frepella, Ludvíka Veuillota, poslance Kellera z Alsaska, biskupa Kettlera z Německa, kardinála Mermiloda ze Švýcarska, kteří vedli spravedlivý boj současně s ohromnou většinou biskupů, protože v té době měli to štěstí, že za sebou měli převážnou většinu biskupů. Samozřejmě že biskup Dupanloup a několik francouzských biskupů v jeho průvodu byli

vyjímkou. Taktéž několik biskupů v Německu nebo v Itálii bylo otevřeně proti **Syllabu** a Piu IX., ale to byly výjimečné případy.

Existovala však destruktivní síla dědiců revoluce a ti, kteří jim podávali ruku jako biskup Dupanloup, Montalembert, Lamennais, kteří nikdy nechtěli slyšet o Božích právech, která jsou v rozporu s právy člověka. Tito hlásali:

„Domáháme se všeobecných práv“,

to znamená práv, odpovídající všem lidem, všem náboženstvím, každému. Všeobecných práv, ale ne práv Božích...

V současnosti se nacházíme v identické situaci, co se toho týče, nemůžeme si dělat iluze: vedeme velice urputný boj. Protože však při něm oroduje celá řada papežů nemusíme pochybovat, ani se bát.

Někteří by chtěli to či ono změnit, především se spojit s dnešním Římem, s papežem... Samozřejmě, udělali bychom to, kdyby oni byli věrni Tradici a kdyby pokračovali v díle všech papežů 19. a první poloviny 20. století. Avšak Řím a papež sám přiznává, že si vybrali novou cestu, že II. vatik. koncil otevřel novou éru, jakož i to, že Církev prožívá novou etapu.

Myslím si, že je zapotřebí vstoupit do hlavy našim věřícím, aby se cítili být solidární s celými dějinami Církvě. Toto vše patří k věcem již dávno před revolucí: je to boj satana proti království Božímu. Jaké v něm padne rozhodnutí? To je tajemství Boží, věc neprohlédnutelná.

Ale není třeba se kvůli tomu trápit, je potřeba mít důvěru v Pána Boha.

Je věcí jasnou, že musíme bojovat s aktuálními módními ideami v Římě, názory jaké přednáší papež a také kardinálové: Ratzinger, Casaroli, Willebrans a mnoho jiných. Bojujeme s nimi, protože stále opakují opak toho, co papežové slavnostně učili a potvrzovali půl druhého století.

Je proto potřeba si vybrat

Totéž jsem řekl papeži Pavlu VI.. Skutečně jste nucen si vybrat Svatosti. Ke komu je potřeba se obrátit? K předchůdcům, kteří potvrzovali učení Církvě nebo jít za novotami II. vat. koncilu potvrzenými Vámi Svatosti?

„Och, zde není potřeba pěstovat teologii“ – odpověděl mi. Věc je jasná!

Pokud se nechceme ocitnout ve společenství těch, kteří nás zrazují*, nesmíme váhat dokonce ani chvíli. Vždy jsou takoví, kteří mají touhu a jsou ochotni dívat se na druhou stranu. Nedívají se na stranu přátel, kteří bojují bok po boku v bitevním poli, ale stále obražují oči stranou, k nepříteli:

Říkají, že je potřeba mít slitování, mít dobré úmysly, že je potřeba vyhybat se rozdělení. Konec konců tamti slouží dobrou mší, nejsou takoví, jak se říká...

Avšak oni nás zrazují. Podávají ruku těm, kteří ruínují Církev, těm, kteří mají modernistické názory, které mimoto jsou odsouzeny Církví. Proto dnes ti, kteří s námi pracovali na návratu království Našeho Pána Ježíše Krista na spáse duší vykonávají ďábelskou práci.

„Och, je možné podat ruku Římu, jen by nám povolili dobrou mši, není to problém.“

Hle, jak to funguje! Nacházejí se ve slepé uličce, protože není možno zároveň podat ruku modernistům a toužit zachovávat Tradici.

Udržování kontaktů, abychom je přivedli k Tradici to je možno přijmout. To je dobrý ekumenismus. Ale dělat dojem, že se takřka lituje, že bychom si s nimi rádi podiskutovali, to je nemožnou věcí. Jak je možné mluvit s těmi, kteří dnes říkají, že jsme zkosnatělí jako mrtvoly? Podle jejich názorů nejsme již živou tradicí, jsme lidmi smutnými, bez života a bez radosti. Bylo by možno říci, že oni nikdy nebyli částí Tradice! To je neskutečné. Jak je prosím vás možno udržovat vztahy s těmito lidmi?

Právě toto nám vytváří problémy s některými velice dobrými věřícími, kteří nás podporují a kteří přijali vysvěcení biskupů, kteří však pocít'ují cosi jako vnitřní smutek, že nemohou již být s těmi, s kterými byli před tím, s těmi, kteří neuznali svěcení a kteří dnes jsou proti nám.

„To je škoda, velmi bych je chtěl navštívit, vypít s nimi pohárek, potřást jim rukou“.

Nazývá se to zrada, protože při nejbližší příležitosti s nimi odejdou. Je potřeba vědět co chceme.

Protože právě toto zničilo křesťanství v Evropě, zničilo nejen francouzskou Církev, ale i německou, švýcarskou,... Právě tak liberálové umožnili zahnízt se francouzské revoluci tím, že podali ruce těm, kteří nesdíleli jejich zásady.

---

* Arcibiskup zde dělá narážky na ty, které dnes nazýváme „*katolíky Ecclesia Dei*“ (Cf: *Le Sel de la Terre (Sůl země)*, č. 5, „*Les sacres episcopaux de 1988*“ (Svěcení biskupů v r. 1988).

Nechceme mít podíl na ničení Církve

Je potřeba vědět, zda chceme také spolupracovat na ničení Církve, ničení panování našeho Pána Ježíše Krista nebo chceme rozhodnuti pracovat pro návrat království Našeho Pána Ježíše Krista.

Deo gratias, všem těm, kdo k nám chtějí přijít, aby s námi spolupracovali, přijímáme je nezávisle na tom, odkud přicházejí, jen ať nám nesugerují, abychom opustili naši cestu a šli kolaborovat s jinými. To je nemožné.

V průběhu celého 19. století se katolíci doslova roztrhávali v souvislosti se **Syllabem**: pro - proti, pro a proti...

Připomínejte si zvláště hraběte de Chambord, jenž byl kritizován za to, že odmítl vládu z důvodu vlajky. Ale nebyla to jen otázka vlajky; hrabě de Chambord odmítl podříditi se principům revoluce. Prohlásil:

„Nesouhlasím s tím, abych se stal z milosti králem revoluce“.

Měl pravdu, je potřeba si vybrat. Společně s papežem si vybrali principy z doby před revoluce, principy katolické a proti revoluci.

I my jsme si vybrali boj s revolucí, se Syllabem proti modernistickým bludům, zvolili jsme trvání a obranu katolické pravdy.

Tato válka mezi Církví a modernistickými liberály je bojem II. vat. koncilu. Nemusíme věci komplikovat, ale její kořeny sahají velice hluboko. Čím přesněji se analyzují dokumenty II. vat. koncilu nebo interpretace která je jim církevními autoritami dáována, tím lépe se dá postřehnout, že nejde jen o několik bludů; ekumenismus, náboženskou svobodu, jistý liberalismus, ale dodatečně o mravní zkázu duší. Je to zcela nová filosofie, opřena o moderní filosofii subjektivismu. Nedávno publikovaná kniha jedním německým teologem (která doufám bude přeložena do francouzštiny*, aby se vám mohla dostat do rukou), je totiž v tomto ohledu velice poučná. Komentuje filosofii papeže a obzvláště jistá duchovní cvičení, která měl (ještě jako kardinál) ve Vatikánu. Autor poukazuje na to, že u papeže je vše subjektivní. Když si přečtete pozorně jeho promluvy, jasně vám ukáží jaká je papežova filosofie. Navzdory zdání není katolická. Filosofie papeže na téma Boha, Našeho Pána Ježíše Krista, plyne z hlubokých tajemství našeho svědomí a ne z objektivního Zjevení, které člověk poznává rozumem. Papež konstruuje vlastní ideu

---

* *L'étrange théologie de Jean Paul II. et spirit d'Assise* (Podivná teologie Jana Pavla II. a duch Assisi) překl. Jean Dormann, k prodeji v nakladatelství Fideliter.

Boha. V posledním neskutečném dokumentu řekl přímo, že idea Svaté Trojice se mohla objevit jedině velice pozdě, protože bylo nutné, aby vnitřní psychologie člověka byla schopna pojmout představu Nejsvětější Trojice. Z toho plyne, že idea Trojice nevyplyvá ze Zjevení, ale pochází z tajemství svědomí. Je to naprosto bludná koncepce zjevení, víry a filosofie a naprostá mravní zkáza. Jak z toho vybřednout? To nevím. V každém případě je to fakt.

To nejsou drobné bludy. Stojíme tváří tvář celému filosofickému proudu sahajícímu až ke Descartovi, Kantovi a celé řadě novodobých filosofů, kteří připravovali francouzskou revoluci.

Několik citátů z papežových prohlášení ohledně ekumenismu, publikovaných v **Osservatore Romano** 2. června 1989:

„Má návštěva ve skandinávských zemích představuje potvrzení zainteresování katolické Církve ve věci ekumenismu, jehož cílem je dosažení jednoty všech křesťanů. Před dvaceti pěti lety II. vat. koncil jasně položil velký důraz na toto závažnou výzvu položenou Církvi. Mí předchůdci toužili po tomto cíli, obracejíce neustále pozornost na milost Ducha svatého, božské zřídlo a záruku ekumenického hnutí. Od počátku pontifikátu v pastorační činnosti jsem učinil z ekumenismu prioritu mého zájmu.“

To je jasné.

A papež bez ustání pronáší nejrůznější promluvy na téma ekumenismu, protože bez přestání přijímá nejrůznější delegace pravoslavných, protestantů, všech náboženství, všech sekt.

Avšak je možno říci, že tento ekumenismus nevedl ani k nejmenšímu, ba dokonce k odsouzení v Církvi. Nevedl k ničemu, kromě utvrzení jiných v jejich vlastních bludech, bez pokusu o jejich obrácení. Všechno to, co se říká představuje skutečné breptání: jednota, sblížíme se, abychom byli co nejrychleji v dokonalé jednotě, věříme, že již brzy budeme moci přijímat jednotné svátosti. A tak dále. Avšak na této cestě se oni neposunují vpřed a je nemožné aby se na ní posunuli.

V dalším článku v **Osservatore Romano** nacházíme promluvu kardinála Casaroliho pronesenou pro komisi lidských práv při OSN.

„Odpovídám velice rád na vaše pozvání k návštěvě a vyřizují vám podporu Apoštolského Stolce, toužím se na okamžik zastavit – to je pochopitelné pro všechny – ve věci specifického aspektu základní svobody myšlení a činnosti ve shodě s vlastním svědomím, čili nad otázkou náboženské svobody.“ (Taková řeč z úst arcibiskupa!). *„V minulém roce Jan Pavel II. neváhal prohlásit u příležitosti světového dne míru že náboženská svoboda představuje cosi na způsob úhelného kamene v budově lidských práv.“*

Katolická církev a její Nejvyšší Pastýř, který učinil z lidských práv jedno z hlavních témat svého učení, neopomněli připomenout, že ve světě stvořeném člověkem“ (dixit Casaroli) „každá forma společnosti má smysl jedině potud, do jaké míry činí lidský rozměr předmětem své základní péče“. (O Bohu se nemluví, není míra pro Boha v člověku; mizernost! To je pohanství!).

Casaroli pokračuje: *„Každý člověk a celý člověk to je základní předmět péče Apoštolského Stolce a zřejmě i vás.“*

V takovém případě není o čem mluvit! Nemáme co dělat s těmi lidmi, protože s nimi nemáme nic společného.

Tak dokonce i náš slavný Ratzinger je v současnosti ostýchavý, protože kdysi řekl, že II. vat. koncil je antisyllabem, protože je mu to často vytýkáno. Proto také našel vysvětlení 27. 6. 1990.

Zcela jistě již víte, že Řím zveřejnil dokument za účelem vysvětlení vztahů mezi magisteriem a teology. Protože již neví jak vybědnout z těžkostí, které jsou skutečně všude snaží si získat teology, vyhýbajíce se jejich zbytečného odsuzování. Jsou toho nespočetné strany a je možno se v tom úplně ztratit.

Když představoval nový dokument, uvedl kardinál Ratzinger svůj názor ohledně možnosti pronášení názorů, které jsou v rozporu s tím, co do konce minulého století vždy tvrdili papežové.

„Dokument“ – říká kardinál – „zřejmě poprvé výslovně říká, (myslím si, že je to pravda) že existují rozhodnutí magisteria, které nemohou představovat poslední slovo o daném tématu, ale které jsou podstatným „zakotvením“ v problému (chytrák) a především pastorační opatrnosti. Druhým provizorní dispozice (oficiálního rozhodnutí Svatého Stolce jsou provizorní nařízení!) „Základ zůstává neměnný, ale všeobecné aspekty, na něž mají vliv časové okolnosti mohou vyžadovat pozdější opravy. Jako příklad je možno uvést prohlášení papežů z minulého století na téma náboženské svobody (neskutečné!), jakož i antimodernistické teze z počátků tohoto století (jde ostře k věci). A především rozhodnutí biblické komise v téže oblasti.“ (To se nedá žádným způsobem spolknout).

To jsou tři nařízení magisteria, která je možno položit stranou. Ta mohou podléhat změnám. Jako příklad je možno uvést prohlášení papežů minulého století, vyžadující pozdější úpravy!

„Antimodernistické názory poskytly kdysi velkou pomoc, avšak ke používání pro dnešní pastorační péči jsou v současných podmínkách zastaralé.“ (a tím, se prosím uzavírá modernistický rozkol. Konec, víc se o tom už nebude hovořit.)

Kardinál se očisťuje z předhazovaného obvinění, že je proti **Syllabu**, že je proti názorům papežů a magisteria: podstata zůstává (jaká podstata, to není známo!) ale jednotlivé aspekty, na něž mají mimořádný vliv časové okolnosti mohou vyžadovat pozdější opravy. A tak se stalo! Je to věc k neuvěření!

Jak je možno důvěřovat těmto lidem?

Jak prosím vás je možno věřit tomuto druhu lidí, ospravedlňujícím negování **Quanta Cura, Pascendi**. Rozhodnutí biblických komisí atd..?

Buďto jsme dědici katolické Církve, to znamená Quanta Cura, Pascendi, v jednotě se všemi papeži až do II. vat. koncilu a s obrovskou většinou tehdejších biskupů za vládu Našeho pána Ježíše Krista, za spásu duší, nebo jsme solidární s těmi, kteří (dokonce za cenu rozchodu s Církví a jejím učením) nás nutí k přijetí lidských práv, opírajících se o skutečnou apostasii, jen proto aby dostali funkci lokajů ve světovém řádu revoluce! Pokud jde v podstatě věci o to: opravdu po neustálém opakování toho, že jsou přívrženci lidských práv, náboženské svobody, demokracie nebo rovnosti všech lidí, dostanou své místo ve světovém pořádku, ale bude to místo služebníků.

Pokud vám hovořím o těchto věcech, tak jedině proto, že se mi zdá, že je nutno obrátit náš boj proti tomu, co mu předcházelo. Tento velice urputný a velice obtížný boj, při němž tekla krev nezačal až na II. vatikánském koncilu. Odluka Církve od státu, vyhánění řeholníků a řeholnic, zabírání veškerého majetku Církve to vše představovalo již dříve skutečné pronásledování ne jen u nás ve Francii, ale také ve Švýcarsku, v Německu, v Itálii. Byla to doba okupace církevního státu, vydaného na lup vyznavačům těch odporných věcí, zatímco papež byl vězněm ve Vatikánu. Cožpak proto budeme s celou tou společností proti učení papežů, cožpak nás nedojmou protesty a nepostavíme se na obranu práv Církve a Našeho Pána Ježíše Krista? A pro ochranu duší?

Myslím si, že k tomu máme prostředky a sílu, ale není to naše zásluha. Jasně hovoříme, že boj který jsme vypověděli není náš; je to boj Ježíše Krista, v němž Církev pokračuje. Nemůžeme váhat: buďto jsme s Církví nebo jsme proti Ní; nejsme proto koncilní církví, která má stále méně co společného s katolickou Církví, prakticky už nic.

Dříve, když papež hovořil o právech člověka, často činil narážky na povinnosti člověka. V současnosti už to skončilo: všechno je pro

člověka, všechno skrze něho. Chtěl jsem vám uvést tyto úvahy, aby jste se také posílili a aby jste měli vědomí pokračování boje s pomocí Boží.

Protože je to zřejmá věc, že kdyby Bůh nebyl s námi, dávno už bychom nebyli. Vyskytlo se již nejméně čtyři nebo pět příležitostí k tomu, aby Bratrstvo přestalo existovat! A díky Bohu, dále existujeme abychom pokračovali v tomto díle. Mohlo ono zahynout především u příležitosti svěcení biskupů; mnozí nám to přáli! Všichni tito zvěstovatelé neštěstí a dokonce i naši blízcí nám říkali:

„Pane biskupe, nedělejte to, to bude konec Bratrstva“.

Avšak ne, Bůh si nepřejí, aby Jeho boj skončil. A to je vše!

Tento zápas měl své mučedníky: mučedníky z dob francouzské revoluce a všech těch, kteří trpěli morálně v průběhu všech pronásledování v 19. a v 20. století. Svatý Pius X. jako mučedník z důvodu mnoha pronásledovaných biskupů, vyvlastněných klášterů, vyhnaných řeholnic za hranice a mnoha jiných věcí. A to vše by mělo být zbytečné? Byl by to mylný boj, ukazující na prázdnotu obětí a mučedníků. To je nemožné.

Jsme zahrnutí tímto vším také a vzdáváme za to díky Bohu. Jsme skutečně pronásledováni; jsme údajně **exkomunikovanými**, jediní pronásledováni, avšak musíme jimi být.

Co bude dál? Nevím. Eliáš? Ještě dnes ráno jsem četl v Písmu svatém: *„Eliáš přijde a uspořádá všechno“*, **Omnia restituet**. Ať přijde co nejrychleji!

Viděno lidsky, není v současnosti možno se dohodnout. Včera mi říkali:

„A kdyby Řím by soublasil s vašimi biskupy a kdyby jste byli nezávislí na jurisdikci biskupů...“

Za prvé, oni jsou daleci toho, aby přijali něco takového, následně by bylo potřeba, aby nám to navrhli (a nemyslím si, že by k tomu byli připraveni), protože zdroj těžkostí tkví právě v problému tradičního biskupa pro nás. Oni chtěli pouze biskupa v současném profilu Apoštolského Stolce. Rozumíte, co znamená profil. Umí si velice dobře představit, že když nám dají tradičního biskupa, vybudovali by tradiční formaci. To si nepřejí a nedali ho ani jiným.* Když ti jiní říkají, že podepsali tentýž protokol jako my, není to pravda! Náš protokol předpokládal biskupa a dva členy v římské komisi. Oni nemají ani biskupa, ani členy komise. Řím to odstranil z protokolu, protože si to za žádnou cenu nepřál.

---

* Arcibiskup ještě jednou naráží na ty které nazýváme katolíky Ecclesia Dei

Bůh si přál existenci Bratrstva

Prvního listopadu si budeme připomínat dvacet let Bratrstva a jsem vnitřně přesvědčen, že ono představuje to, co si Pán Bůh přeje, aby zachránil a zachoval víru, pravdivost Církve a to co v ní ještě může být zachráněno. Stane se to díky biskupům semknutých kolem generálního představeného, kteří budou plnit své hlavní poslání zachovávání víry, vyučování a udílení milosti kněžství a biřmování. To jsou věci, které jsou nenahraditelné, nezbytně potřebné.

Je to vše velice potěšující a myslím si, že můžeme děkovat Bohu a vytrvale pracovat, aby jednoho dne bylo uznáno to, co děláme za správné. I když vizitace kardinála Gagnona nepřinesla mnoho výsledků ukázala přesto, že jsme přítomni a že dobro je vykonáváno bratrstvem. Kromě toho, přestože to nechtěli výslovně říci, byli přesto nuceni přiznat, že Bratrstvo představuje jedinou duchovní sílu svého druhu, pro víru nezastupitelnou, kterou, doufám si budou moci posloužit s radostí a satisfakcí v momentě, kdy naleznou tradiční víru. Prosme Nejsvětější Marii Pannu, prosme Naší Paní z Fatimy během našich poutí ve všech zemích o budoucnost za pomocí Bratrstva, aby mělo mnoho povolání. Můžeme mít ještě poněkud více povolání; naše semináře nejsou zcela plné. Věřím, že s pomocí Boží to nastane. Děkuji Vám za to, že jste mne vyslechli.

Prosím, abyste se modlili za mou dobrou a svatou smrt, když nyní mi už zůstává vykonat jen toto.